

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ Φρ. 16
ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ Φρ. 20

Διευθυντής και εκδότης
Φρ. ΠΡΙΝΤΕΖΗΣ

ΑΘΗΝΗΣ ΟΔΟΣ ΑΓΚΟΥΡΓΟΥ 14.
Παρά τὸν σταθμὸν Σιδ. Ἀθην. Πειραιῶς

ΟΙ ΑΝΑΓΝΩΣΤΑΙ ΤΩΝ ΣΚΕΨΕΩΝ

ΠΙΣΤΗΜΗ ἡ εξαπάτησις ;

Τοιοῦτο ἦτο τὸ ζήτημα. ὅπερ ἐπὶ μακρὸν προέβαλον ἑαυτοῖς οἱ παριστάμενοι εἰς τινὰ τῶν πειραμάτων, ἅτινα τοῖς παρουσιάσθησαν. ὕπ' ἀνθρώπων ἰσχυριζομένων, ὅτι κατέχουσι τὴν ὑπερφυσικὴν ταύτην δύναμιν, δηλαδὴ ν' ἀγινώσκωσι τὴν σκέψιν τοῦ

ἄλλου.

Εἰς τί συνίσταται δὲ ἡ ἀνάγνωσις αὐτῆ τῶν σκέψεων ;

Τὸ ὑποκείμενον, ἔχον τοὺς ὀφθαλμοὺς κεκλεισμένους ἢ περιδεδεμένους διὰ ταυρίας, ὀφείλει νὰ ἐκτελέσῃ διαταγὴν τινὰ, ἢν διανοητικῶς τῷ δίδει τις ἐκ τῶν παρισταμένων, ὅπως δὲ φθάσῃ εἰς τὸ ἀποτέλεσμα τοῦτο, τίθησιν ἐπὶ τοῦ μετώπου του ἢ ἐπὶ τοῦ κροτάφου του, τὴν χεῖρα ἐκείνου, ὅστις εὐαρεστεῖται, νὰ τὸν διατάξῃ καὶ τὸν ὁποῖον ὀνομάζουσιν «ἐπαγωγόν».

Εἰς τὸν ἀμερικανὸν Νέστορα Bird προσήκει ἡ τιμὴ ἀνιχνεύσεως τῶν ἀναγνωσῶν τῆς σκέψεως, τῷ 1874, καὶ ὅστις προθυμοποιεῖται νὰ μᾶς παράσχῃ ἐπὶ τοῦ φαινομένου τούτου τὴν ἀκόλουθον ἐξήγησιν :

«Κατὰ τὴν ἔντονον προσδοκίαν, τῆς πραγματοποιήσεως ἰδέας τινος, ἢ θέλησις ἀπόλλυσι τὸν ἔλεγχον αὐτῆς ἐπὶ τῶν μυϊῶν, ἕνεκα τῆς συγκεντρώσεως τῆς προσοχῆς, εἰς μελετωμένας ἰδέας ἢ δὲ προσδοκία ἀποτελέσματος τινος, προκαλεῖ τὸν ἐρεθισμὸν τῶν καθωρισμένων νευρικών, κυττάρων, ἐπικρατουσῶν ἀκριβῶς κινήσεων τινῶν, ἰκανῶν νὰ συντείνωσιν

εἰς τὴν ἐκπλήρωσιν τοῦ προδοκομένου ἀποτελέσματος καὶ πάντοτε ἀνευ οὐδενὸς συμμερισμοῦ τῆς θελήσεως.

Χάρις εἰς τὰς κινήσεις ταύτας, ἰδεοκινητικὰς καλουμένας, ποικίλας καὶ ἀσυνειδήτους, ὁ ἀναγνώστης τῶν σκέψεων δὲν στερεῖται ἐξωτερικῶν σημείων, ὅπως σχεδιογραφίῃ, οὕτως εἰπεῖν, τὸ ὑπὸ τοῦ ἐπαγωγοῦ τιθέμενον πρόβλημα καὶ τίθεται εἰς συγκοινωνίαν μετ' αὐτοῦ, τῇ βοήθειᾳ τῆς μυστικῆς ταύτης γλώσσης.

Ἐν συνόλῳ εἰπεῖν, ἀρκεῖ τῷ ἀναγνώστῃ τῶν σκέψεων νὰ μελετήσῃ τὴν γλώσσαν τῶν ἰδεοκινητικῶν κινήσεων, νὰ ἐνοήσῃ ταύτας, ὅταν ὁ ἐπαγωγὸς τὸν παρασύρῃ δεξιὰ ἢ ἀριστερὰ, τὸν σταματᾷ ἢ διὰ μικροῦ κτύπου τὸν προειδοποιῇ ὅτι εὐρίσκεται πρὸ τοῦ ὑποδειχθέντος ἐκείνῳ σκοποῦ.

Κατὰ συνέπειαν, ὁ ἀναγνώστης τῶν σκέψεων δὲν δύναται νὰ ἐξασκήσῃ τὸ πείραμά του ἢ ἐν λίαν περιορισμένῳ τῶν προβλημάτων ὄριῳ, ἔχόντων, κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἥττον σχέσιν πρὸς τὴν κίνησιν τῶν μελῶν ἡμῶν. Διὰ τοῦτο δὲ οὐδέποτε σχεδόν, εἰσὶν ἰκανοὶ νὰ μαντεύσωσιν ἀφηρημένας ἰδέας καὶ ὅταν σπανίως εἰς ἐξ' αὐτῶν ἐπιτυχάνῃ τοῦ σκοποῦ, τοῦτο προέρχεται διότι ὀδνηγείται ἀπλῶς ἐκ τῶν ἀκουσίων κινήσεων τῶν χειλέων, καὶ ἐκ τοῦ μόλις καταληπτοῦ ψιθυρισμοῦ τοῦ ἐπαγωγοῦ.

Καταλήγοντες, λέγομεν ὅτι, ὁ πρῶτος τυχὸν δὲν δύναται νὰ κηρυχθῇ ἀναγνώστης τῶν σκέψεων. Καὶ ὅτι τὸ ὑποκείμενον δεόν νὰ κέκτηται φυσικὰς ιδιότητας, αἵτινες φαίνονται οὔσαι παθολογικαί, ιδιότητες, ἃς ἄλλωστε κατορθοῖ ν' ἀναπτύξῃ γυμναζόμενος.

Τὸ ὑποκείμενον, ὅπερ ὁ Bird, ἐμελέτησεν ἦτο νέος Ἀμερικανός, οὐχὶ λίαν πε-

παιδευμένος, ονόματι Brown, όστις προσείλκυσε την προσοχήν συμπάσης της Αμερικανικής κοινωνίας και του τύπου.

Ο Brown εξέτελεσε κατ' αρχάς απλούστατά τινά πειράματα, αλλά είτε διότι ή δύναμις ήν εκ φύσεως έκέκρητο, ανεπτύσσετο μικρόν κατά μικρόν, είτε διότι τις τώ έδωκε ώφελίμους συμβουλάς επί της τέχνης του άπατάν, κατόρθωσε να έκτελή πράγματα έντελώς έκπληκτικά.

Αφού δέ ο Bird καλώς έμελέτησε τον έπαγωγόν του, παρουσίασε και ύπεστάριζεν έν δημοσία συνεδριάσει την εξήγησιν, ήν είχεν ανακαλύψει του φαινομένου, εκείνην δηλ. ήν άνωτέρω εξέθεσα μεν. Επέδειξε μάλλιστα εκατοστήν προσώπων, ικανών, χάρις εις την εξάσκησιν, να μαντεύωσι τας σκέψεις, ως αυτός ο ίδιος Brown και όδηγούμενων άπλώς, και άνευ συνειδήσεως εκ των λαμβανόντων χώραν κινήσεων παρά τοις έπαγωγοίς αυτών.

Εκατοστίες εκ των άναγνωστών των σκέψεων, επεφάνησαν εις όλας σχεδόν τας χώρας της γης, άφ' ής έποχης πρώτον έπειραμάτισεν ο Brown, αλλά όλίγας μόνον θα συγκρατήσωμεν εκ της πληθύος ταύτης.

Τώ 1881, έφάνη εις Αγγλίαν ο Bishop, όστις εξετέλει πάντα τά πειράματα του Brown, αλλά ύπό λίαν ποικιλοτέρας μορφάς έπιστημονική δέ έπιτροπή εξήτασε ταύτα επί παρουσία του πρόξικιπος της Ουαλλίας Έδουάρδου VII. Ο Bishop έχων τους όφθαλμούς δεδεμένους εκλήθη να παράσχη πολλά πειράματα, άτινα δέν έπετύγγανον τόσον καλώς, μετά των διαφόρων έπαγωγών. Έάν π. χ. ο εις των έπαγωγών εκκλινε τους όφθαλμούς αυτού, και δέν ήτον εις θέσιν ν' ακολουθή τας κινήσεις του υποκειμένου και κατά συνέπειαν να τας ακολουθή άσυνειδήτως, τó πείραμα ούδέποτε έπετύγγανεν. Επίσης τó αποτέλεσμα ήτο άρνητικόν, εάν ο Bishop και ο έπαγωγός αυτού ήσαν δεδεμένοι δια σχοινίου χαλαρού, εάν ή προς άλλήλους έπαφή δέν ελάμβανε χώραν παρά δια τρίτου προσώπου, άγνοούντος τί πρόκειται να έκτελεσθή.

Τά μέλη της έπιτροπής έδωσαν την αυτην λύσιν, οίαν και ο Δόκτωρ Αμερικανός. Έβησαν δέ και περαιτέρω, άναγνωρίσαντες ότι ή δερματική ευαισθησία του Bishop, έν μιά συνεδριάσει, δέν ήτο ύψηλοτέρα της έν τη φυσική αυτού καταστάσει, συνεπαίρανον δέ ότι ή ιδιότης αυτη

του άναγινώσκειν τας σκέψεις των άλλων, ήτο καθαρώς τó αποτέλεσμα συνεχούς άσκήσεως.

Σχεδόν ταύτοχρόνως μετά του Bishop έφάνη ο Gumderlan κατοπιν δέ ο de Levita.

Πρό τινων έτών τέλος, ο ίατρος Berillon εκ Παρισίων είχε προσκαλέσει πρόσωπά τινά, να παραστώσιν εις τά πειράματα όθωμανού νεανίου, ονόματι Μοδιάνου. Ημιν εκ των προσκεκλημένων' ο νεανίας ούτος επέτυχε εις τά πλείστα των έπιβληθέντων αυτών πειραμάτων, αλλά τά δοκιμαστικά μέσα, άτινα μετεχειρίσθη να φθάση εις θετικά αποτελέσματα έπιβεβαιούσι μίαν έτι φοράν, την παραδεκτικήν έπιστημονικώς γενομένην εξήγησιν, ότι αι δοκιμαί του αυται και ψλαφήσεις, ώφείλοντο άπλώς εις την έλλειψιν της συνηθείας, δηλ. εις άνεπαρκή γύμνασιν.

Εξ όλων των άναγνωστών των σκέψεων, ο Zamora, έπιτηδειότερον των άλλων προσείλκυσε την προσοχήν των συγχρόνων του, χάρις εις την ιδιοφυίαν του, αλλά επίσης εις την λίαν έπιδέξιον προσποίησιν του.

Συγκεντρών κατά πρώτον όλας του τας δυνάμεις, να έννοήση τι τώ είχε διαταχθή ύπό του έπαγωγού, έβεβαιούτο άμέσως περι του αποτελέσματος' άκολουθως δέ κατόρθου, δια σειράς μορφασμών έπαξίων γελωτοποιού, έπιτηδειούνα έκφράζει, τόσον σαφώς τας δυσκολίας ως ώφειλε να υπερτηδήση, ώστε οι θεαταί επί τέλους πιεζόμενοι, στενοχωρούμενοι εκ των προσπαθειών του, αίτινες έφαινοντο όντως υπερφυσικά, κατήντων να υποφέρωσι πράγματι αυτοί οι ίδιοι. Και όταν ο Zamora έφ' ικανήν ώραν παίξας την κωμωδίαν, έφθανε εις τó τελικόν αποτέλεσμα, τó κινόν τώ έπευφύμει θερμώς και ένθουσιωδώς' ο Zamora δέν ήτο έν τούτοις εις φενακιστής ή άπατεών άπ' ενάντίας τά πειράματα αυτού τεθέντα ύπό σοβαρόν έλεγχον, άπομακρύνουσι πāσαν ιδέαν άπάτης ή δόλου.

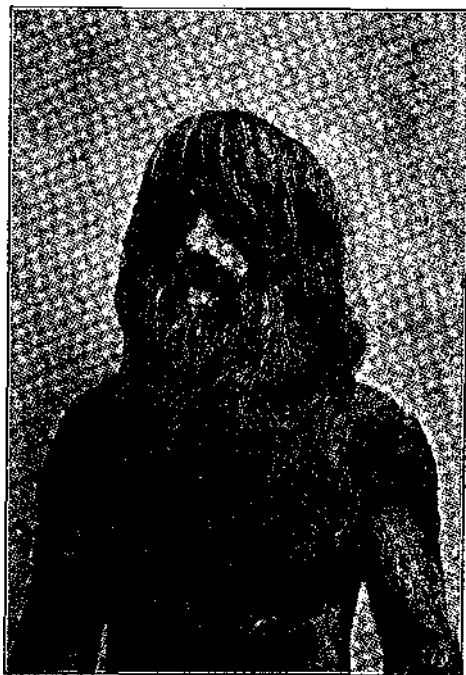
Επί πολλά έτη οι άγύρται εξεμεταλλεύθησαν τó ζήτημα τούτο. μεθ' ο μικρόν κατά μικρόν οι σοφοί έδωσαν έπιστημονικήν του φαινομένου εξήγησιν. Ούτω δέ οι άναγνώσται των σκέψεων έλαβον δικαίωμα πολιτογραφήσεως έν τη έπιστήμη, αλλά, προσθετόν, έν τη φυσική έπιστήμη, ήγουν, έν έπιστήμη λίαν άφηρημένη, εις περιορισμούς δέ και άμφισβητήσεις έτι υποκειμένη.

Η. Γ. Αιδαρης
Ίατρος.

Η ΥΠΕΡΤΡΙΧΩΣΙΣ ΠΑΡΑ ΤΩ ΑΝΘΡΩΠΩ

Η υπερβολική ανάπτυξις του τριχώδους συστήματος παρά τώ ανθρώπω, λέγει ο ίατρος κ. Felix Regnaut, δύναται να γίνη έφ' όλου του σώματος ή επί μέρους αυτού, ένθα δέν παράγεται συνήθως ή τρίχωσις.

Από καιρού εις καιρόν παρουσιάζονται εις τας κυριώτερας πόλεις της Εύρώπης τοιαύτα φαινόμενα, άτινα ή έπιστήμη έπιμελώς εκάστοτε αναγράφει.

Ίνδος εκ των Νοτίων Ίνδιών εκ της φυλής Ταμουλ.

Μία των άρχαιοτέρων παρατηρήσεων ήν του Siebold, όστις περιγράφει ως τριχώδη την οικογένειαν Ambras, συγκείμενην εκ πατρός υίου και θυγατρός. Έν δέ τοις άπομνημονεύμασι του Felix Plater (Bāle) αναφέρεται έτέρα οικογένεια, ήτις έζησεν έν τη αύλη Έρρίκου του Β', περιελάμβανε δέ υιόν, θυγατέρα και πατέρα.

Ο Esker αναφέρει μίαν παρατήρησιν του ίατρου Bevere. Γυνή τις ονόματι Possasi, έτεκε δύο διδυμα, έξ ών τó έν εις ήλικίαν περίπου τριών έτών απέκτησεν υπερβολικήν πολυσαρκίαν, ώστε ήδύνατό τις να τó θεωρήση ως νέον είκοσιν έτών. Είχε μέλαινας τρίχας κατά τó ήβικόν όστούν και βροστρύχους ξανθούς άφθόνους επί του άνωτέρου χείλους του πύγματος, των μαστών, του στήθους και της βάχεως.

Αί άκόλουθοι παρατηρήσεις, αίτινες χρο-

νολογούνται από του δευτέρου ήμισσεως του αιώνος τούτου, περιβάλλονται ύπό μείζονος άκρίβειας.

Ο Abrien Jettichen είχε τó πρόσωπον, περιλαμβανομένων των βλεφάρων, των ώτων και της ρίνος, κεκαλυμμένον ύπό τριχών.

Αί τρίχες του σώματος ήσαν πολύ όλιγώτερον άφθονοί. Η άνω σιαγών του δέν είχε όδόντας. Ο δέ υιός του Θεόδωρος παρουσίαζε την αυτην θέαν και έφερε μόνον 4 κατωτέρους τομείς.

Η οικογένεια ή έπιλεγόμενη Σιαμαία, ήτις έκαμε τον γύρον του κόσμου, συνέκειτο εκ του Schwē-Miconh, της θυγατρός του και των δύο υιών του. Έγένετο άντικείμενον πολυπληθών μονογραφιών, αίτινες φαίνονται όλίγον ασύμφωνοι. Τώ όντι δέ παρουσιάζοντο, ότε μόν ως Σιαμαίοι, ότε δέ ως Βοσμάνοι, εις τας πόλεις, ως διέτρεχον. Πάντα τά μέλη της οικογενείας ταύτης ήσαν τριχώδη και οι όδόντες των ήσαν όλιγώτεροι του κανονικού.

Η δέ περίπτωση της Julie Pastrana, της μεξικανής χορευτριάς, ήντε αξιοπαρατήρητος. Αντί να έχη τρίχας λείας και μαλακάς, είχε τραχείας και σκληράς, ως τινων ζώων.

Αί παρατηρήσεις της γενικευθείσης υπερτριχώσεως δέν ήντε πολυάριθμοι. Τó πρόσωπον, ου την εικόνα παρατίθεμεν, παρετηρήθη ύπό του ίατρου κ. Papillaut έν τινι πανηγύρει του Αμβούργου. ήντε Ίνδος άνήρ, εκ των δυτικών Ίνδιών, φυλής των Ταμουλ, τó σωμα και πάντα τά μέλη ήντε κεκαλυμμένα ύπό τριχών μακρών, μαύρων, άφθόνων και λείων. Οι δέ όδόντες του ήντε κανονικοί τον αριθμόν και τó σχήμα. Η αναλογία όμως, ήν ζητεί τις να θέση μεταξύ υπερτριχώσεως και των όδοντικών άνωμαλιών δέν ήντε άπόλυτος.

Ίσχυρίσθησαν ποτέ, ότι φυλαί τινες, θα παρουσιάζον βαθμηδόν γενικήν υπερτριχώσιν. Αλλά τó έτερον υποκείμενον άνήκε άραγε εις μίαν τούτων; Οι Ταμουλ έν τούτοις είσι όλίγον τριχώδεις. Αλλά φυλή τις των Νιζέρρων, των Τοθάς, έχει σύστημα λάσειον προοδευτικώτατον. Ο Mantegaza, έν τώ τελευταίω του ταξειδίω έν ταίς Ίνδιαις, απέδειξεν, ότι οι Τοθάς ήντε αυτοί οι Ταμουλ και ότι άν τινες παρουσιάζουσιν υπερτριχώσιν, δέν ήντε ή αυτη ως επί τó πλείστον μεταξύ των. Τινες έζησαν την έθνικήν ταύτην έπιρροήν. Τοιαύτη ήντε ή φυλή των Αϊνος, ήν διίσχυρίζονται υπερβαλλόντως τριχώδη.

Η γενική υπερτριχώσις λοιπόν ήντε πολύ σπανία. Φαίνεται δέ καθαρώς άτομικόν συμβεβηκόσ.

Ο Ecker φρονεί, ότι ή άνωμαλία αυτη όφείλεται εις την έμμογήν και πρόδον των ιούλων. Γνωστόν ήντε, ότι μετά παρέλευσιν

επτά μηνών, τὸ βρέφος ἔχει τὸ σῶμα ὀλοσχερῶς κεκαλυμμένον τριχῶν, καταληγουσῶν εἰς μήκος ἀπὸ 7 μέχρι 14 χιλιοστομέτρων. Τινές τῶν τριχῶν τούτων πίπτουσι πρὸ τῆς γεννήσεως καὶ τὰς ἀνευρίσκουσιν ἐν τῷ ἀμνιοτικῷ ὑγρῷ. Ἄλλὰ τοῦτο εἶνε τὸ ἐλάχιστον διὰ τὸν Ecker. Ποσότης τις θὰ συνέπιπτε ἴσως μετὰ τοῦ χρόνου τῆς γεννήσεως, τὸ πλεῖστον δ' ἐξαφανίζονται μετὰ παρέλευσιν τῶν πρώτων μετὰ τὴν γέννησιν μηνῶν, ἵνα ἀφήσῃσι τόπον διὰ τὰς ἐμμόνους τρίχας. Ἐνίοτε οἱ ἴουλοι εἶνε μακρότεροι, ἀφθονώτεροι καὶ μάλλον ἔμμονοι. Βλέπομεν ἐπίσης νεογνά κεκαλυμμένα τριχῶν. Δὲν πρόκειται μόνον περὶ τῆς περιγραφῆς τῆς ἐξελιξέως, ἀλλ' ὄντως περὶ ἀληθοῦς υπερτριχώσεως, πλησιαζούσης πρὸς τὴν τοῦ κυανθρώπου.

Ἐξ ὄλων τῶν υπερτριχώσεων ἡ γνωστότερα εἶνε ἡ τῶν πώγωνοφόρων γυναικῶν, ἣτις δύναται νὰ ποικίλῃ ἀπὸ τοῦ ἀπλοῦ μύστακος μέχρι τοῦ πυκνοῦ πώγωνος.

Ἡ τοπικὴ υπερτριχῶσις δύναται νὰ ὑπάρξῃ εἰς διάφορα μέρη τοῦ σώματος. Παρατηρεῖται εἰς τὸ πρόσωπον, ἐπὶ τῆς ρίνος, ἣτις πολλάκις καλύπτεται ὑπὸ τριχῶν τόσο ἀφθόνων ὅσον εἰς τὰς παρεϊάς. Ἄλλοτε ἡ ψοικίλη κοκκυγικὴ χώρα καλύπτεται ὑπὸ τούτων. Ἐτερα μέρη τοῦ σώματος, ἰδίως τὰ νῶτα, δύναται νὰ ἔχωσι τοπικὴν υπερτριχῶσιν.

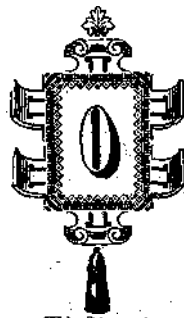
Παρατηρήθησαν δύο ἄνδρες παρουσιάζοντες ταύτην τὴν ἀνωμαλίαν. Ὁ μὲν εἰς εἶχε δύο ἐπικολλήματα τριχῶν μακρῶν καὶ φαιῶν (ὀλίγον ἀφθόνων, εἶνε ἀληθές) ἐν εἰς ἐκάστην ψοικίλην χώραν, ἀνερχόμενα βαθμηδὸν μέχρι τοῦ ἄκρου τῆς ὠμοπλάτης. Εἶχεν, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, δύο εἰς τὴν μέσῃ τῶν ὠμοπλάτων χώραν.

Ὁ δὲ ἕτερος, ἡλικίας πενήντα ἐπτά ἐτῶν, εἶχεν ἐπικολλήμα διὰ μέσον καὶ πλάγιον εἰς τὴν ψοικίλην χώραν, δύο πλάγια καὶ συμμετρικά, εἰς τὸ κατώτερον μέρος τῶν νῶτων καὶ ἐν μικρὸν κατὰ τὸ ἐξωτερικὸν μέρος τῆς ἀκάνθης τῆς ἀριστερᾶς ὠμοπλάτης. Αἱ τρίχες ἦσαν ἀρκετὰ ἀραιαί, ἀλλὰ μακρὰ καὶ ἰσχυραί. Ἡ υπερτριχῶσις αὕτη ἦτο κληρονομικὴ εἰς τὰ δύο ταῦτα άτομα. Δὲν ὑπῆρξεν ὅμως συνεχῆς, ὡς συμβαίνει ἐνίοτε κατὰ τὴν δράσιν ἐρεθιστικῶν μέσων, ὡς συμβαίνει μετὰ τὰς ἐκβολὰς ἐκδορίου.

Θ. Βλησιδης
φ. φυσικῶν

ΤΟ ΠΟΔΗΛΑΤΟΝ ΕΝ ΣΧΕΣΕΙ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΙΑΤΡΙΚΗΝ

ΔΟΚΤΩΡ Ρεβυσίνι ἐξετόζων τὸ ποδήλατον, ὅσον μετεπέστησεν αὐτὸ αἱ τελευταῖαι τελειοποιήσεις, ἣτοι ὡς μηχανὴν δυναμένην νὰ ἀφελῆσῃ — χωρὶς καὶ νὰ καταναλώσῃ — τὰς μυϊκὰς δυνάμεις δι' ὧν ἐνεργεῖται ἡ κίνησις αὐτῆς, παρατηρεῖ, ὅτι εἶναι σπουδαῖον φυσικὸν γύμνασμα τῆς νεωτέρας ζωῆς.

Τὸ δίκυκλον ἔσχε καὶ θὰ ἔχῃ βεβαίως πάντοτε τοὺς θαυμαστάς αὐτοῦ, οἵτινες τῷ ἀποδίδουσι καὶ ἱαματικὰς τινὰς ιδιότητας ἀλλὰ θὰ ἔχῃ ἐπίσης καὶ τοὺς ἀποδοκιμαζόντας αὐτό, οἵτινες φρονοῦσι τὸ ἐναντίον.

Ἀφ' ἐνὸς καταδικάζεται, ὡς προδιαθέτον εἰς ἀσθενείας τῶν πνευμόνων, εἰς καρδιακὰς παθήσεις, αἱ καὶ δύναται νὰ προξενήσῃ, διαταράξεις τοῦ νευρικοῦ συστήματος, τῶν οὐροποιητικῶν καὶ γεννητικῶν ὀργάνων, ἰδίᾳ δὲ παρὰ ταῖς γυναῖξί.

Ἐξ ἄλλου ἀνομολογεῖται, ὅτι τὸ δίκυκλον δύναται νὰ ἐπιφέρῃ θεραπείας τινὰς, πολλάκις δὲ καὶ παντελῆ ἴσων τῶν παθήσεων τούτων.

Ἄλλ' ὡς φαίνεται, τὰ πράγματα μεγαλοποιοῦνται ἀμφωτέρωθεν.

Τὸ μηχανῆμα ἔχει τὰ προτερήματα, ὡς καὶ τὰ ἐλαττώματα αὐτοῦ· τοῦτο δὲ ἀναλόγως τοῦ εἶδους καὶ τῆς ἐντάσεως τοῦ γυμνάσματος καὶ τῆς ἰδιοσυγκρασίας τοῦ ἀτόμου.

Ὅπως πᾶσα φυσικὴ γυμναστικὴ, οὕτω παρὰ τοῖς μὴ καταχρωμένοις αὐτὸ αὐξάνει τὴν ἐνεργειαν τῆς ἐναλλαγῆς τῆς ὕλης τοῦ σώματος καὶ ἐπομένως ὠφελεῖ μεγάλως εἰς τὸν ὀργανισμὸν καθόλου. Οἱ ἱατροὶ ἐν τούτοις ἐπεδόθησαν μάλλον εἰς τὴν ἐξέτασιν τῶν ἀποτελεσμάτων τῆς χρήσεως αὐτοῦ ἐπὶ τῶν ἀναπνευστικῶν ὀργάνων καὶ τοῦ νευρικοῦ συστήματος.

Τὸ ποδήλατον κατηγορεῖται, ὅτι παρεμποδίζει τὴν ἐλευθέραν ἀναπνοήν, καθ' ὅσον ὁ ἀναβάτης εἶναι ὑπόχρεως νὰ τηρῇ θέσιν κεκλιμένην ἐπὶ τοῦ στήθους. Ἄλλ' αἱ τελευταῖαι τελειότεραι μηχαναὶ ἐπιτρέπουσιν εἰς τὸν ἀναβάτην νὰ τηρῇ στάσιν σχεδὸν κάθετον, εὐνοϊκωτάτην διὰ τὴν βαθεῖαν ἀναπνοήν τῶν πνευμόνων καὶ ἀναπτύσσουσιν τὴν χωρητικότητα τοῦ θώρακος.

Τῆς βαθείας ἀναπνοῆς ἐνεργουμένης εἰς μεγαλύτεραν κλίμακα, ἡ ἀύσπνοια βαθμηδὸν ἐλαττοῦται καὶ ἡ ἀναπνοὴ ἀναλαμβάνει τὴν προτέραν ἡσυχον καὶ ὀμάλην πορείαν τῆς. Διὰ τοῦτο ἀκριβῶς καὶ ἱατροὶ τινες παραγγέλλουσι τὴν χρῆσιν τῆς ποδηλασίας εἰς πρόσωπα εὐπρόσβλητα ὑπὸ καταρροῶν, λαρυγγίτιδος, εἰς τοὺς προδιατεθειμένους εἰς φυματίωσιν, εἰς μορφὰς τινὰς

βρογχίτιδος καὶ πλευρίτιδος, χρονίας, ἰδίᾳ δὲ εἰς θεραπευθέντας ἀπὸ στηθικῶν νοσημάτων.

Ἡ ποδηλασία δύναται νὰ ἐπηρεάσῃ τὴν ὑγείαν εὐεργετικώτερον πάσης ἄλλης φυσικῆς γυμναστικῆς. Ἐσημειώθη, ὅτι οἱ παλμοὶ τοῦ σφυγμοῦ δύναται νὰ φθάσῃ μέχρι τοῦ ἀριθμοῦ 150—200 ἢ δὲ ἀρτηριακὴ πίεσις εἰς 20 22.

Ἀφ' ἐτέρου παρετηρήθησαν πολλάκις εἰς ἄτομα ὑγείᾳ, ἀλλὰ καταχρωμένα τοῦ ποδηλάτου σοβαραὶ διαταράξεις καὶ δὴ καὶ θάνατος. Ἄλλ' ἐν ταῖς περιπτώσεσι ταύταις δὲν πταίει βεβαίως τὸ μηχανῆμα, ἀλλ' οἱ ποιοῦντες αὐτοῦ χρῆσιν.

Εἶναι δυσκολώτατον νὰ πεισθῇ ὁ θιασωτής τοῦ ποδηλάτου εἰς τὴν μετρίαν αὐτοῦ χρῆσιν, καθ' ὅσον ἔχει ἰδιάζοντα θέλητρα καὶ ὑποβολήν ἐπὶ τῆς ψυχολογικῆς αὐτοῦ καταστάσεως.

Καλὸν ἦθελεν εἶσθαι, ἐὰν ἐτηρεῖτο ὁ ἐξῆς κανὼν: Ὁ ποδηλάτης νὰ μὴ διανύῃ περισσότερα τῶν 15 χιλιομέτρων τὴν ὥραν καὶ 60 τὴν ἡμέραν μετὰ σπανίας ὅσον ἔνεστι ἀναβάσεις.

Ἡ καρδία δύναται νὰ ἐθισθῇ εἰς μεγαλειτέραν ἐργασίαν, διατηροῦσα τὸν ἀριθμὸν τῶν σφυγμῶν. Ὅτε δὲ ἡ υπερτροφία τῆς καρδίας, ἡ παρατηρηθεῖσα παρὰ τισι τῶν θιασωτῶν τῆς ποδηλασίας δὲν εἶναι παθολογικὸν φαινόμενον, ὑπεῖκον εἰς τὸν νόμον, ἡ ταυτότης τῆς ἐνεργείας ἀναπτύσσει τὸ ὄργανον.

Ὅστε κατὰ τοὺς ἐγκύψαντας ἐπὶ τοῦ ζητήματος τούτου ἐπιστήμονας ἱατροὺς, ἡ χρῆσις τοῦ ποδηλάτου δέον νὰ ἀπαγορευεῖται αὐστηρῶς προκειμένου περὶ σοβαρῶν ἀσθενειῶν τῆς καρδίας, νὰ ἐπιτρέπεται δὲ ἐπὶ τῶν ἐλαφρῶν τοιούτων. Ἄλλὰ καὶ πάλιν μετὰ μεγάλης ἐπιφυλακτικότητος δέον ν' ἀποφαίνεται τις, καθόσον αἱ μέχρι τοῦδε γενομένης μελέται δὲν εἶναι ἐπαρκεῖς. Πρέπει δὲ πάντοτε νὰ δυσπιστῶμεν πρὸς τὰς ὑποσχέσεις τῶν θιασωτῶν τοῦ ποδηλάτου, ὅτι ἐθῆεν θέλουσι κάμει μετρίαν χρῆσιν τούτου.

ΜΙΑ ΙΣΤΟΡΙΑ ΚΑΙ Ο ΒΙΚΤΩΡ ΟΥΓΓΩ

Θὰ σᾶς διηγηθῶ μίαν ἱστορίαν... ἀληθινήν ἱστορίαν, τὴν ἀκόλουθον.

Παρήλθε πολὺς καιρὸς ἔκτοτε, — ἐποχὴ πρὸ τοῦ πολέμου τοῦ 1870. — Ἡμῖν ἀρχισυντάκτης φιλολογικῆς ἐπιθεωρήσεως, ἣτις, ὀλιγίστους ἔχουσα ἀναγνώστας, δὲν ἦτο πλουσία δι' οἰκονομικοῦς ὄθεν λόγους τὴν ἐξετύπων ἐν μικρᾷ τινι ἐπαρχιακῇ πόλει, ὅπου κατευθυνόμεν ἄπαξ κατὰ δεκαπενθημέριον, ἵνα ἐπαγρυπνῶ ἐπὶ τῆς σελιδοποιήσεως καὶ τακτοποιήσεως τῶν φυλλαδίων. Τὰ ταξίδια ταῦτα, καὶ τοὶ ὀλίγον μακρυνά, δὲν ἦσαν οὐδδὲως ὄχληρά καθ' ὅδον ἀνεγίνωσκον στίχους ἢ καὶ ἐστιχούργουν. Ὑπῆρχον ὅμως καὶ ὠραι ἀνίας ἐν τῷ γραφεῖω τοῦ τυπογραφείου ἢ ἐμπροσθεν τῆς θύρας, ὅταν, ἡναγ-

καζόμεν νὰ περιμένω τὰ τυπογραφικὰ δοκίμια. Δὲν ἐγνώριζον οὕτε μίαν ψυχὴν ἐν τῇ πόλει, σχεδὸν ἐρήμω καὶ σιωπηλῇ, ἐνθα ὁ γόρτος φέεται ἐπὶ τῶν ὁδῶν καὶ τῶν λιθοστρωτῶν. Ἀπὸ τῆς πρώτης μου διαμονῆς εἶχον ἐξαντλήσῃ ἀπάσας τὰς τέρψεις, τὰς ὁποίας δύναται νὰ παράσῃ ἡ ἐξέτασις τῶν εἰκόνων τοῦ Σπινάλ κρεμαμένων ἐπὶ τῶν βελωμάτων τοῦ βιβλιοπωλείου ἢ τὸ ἐνδιαφέρον, ὅπερ δύναται νὰ γενῆσῃ συνάντησις δύο σκύλων, ἰσταμένων ἐν τῇ ὁδῷ, ὡσεὶ ἤθελον νὰ συνομιλήσωσιν ἀναμεταξύ των. Ὑπῆρχε καὶ τις ἐκκλησία, τὴν ὁποίαν ἐπεθύμουν νὰ ἐπισκεφθῶ ἀλλὰ πρὸς λύπην μου ἦτο κλειστὴ ὁσάκις ἀπεπειρόμην νὰ μεταβῶ.

Ἐν τῇ ἀπραξίᾳ δὲ ταύτῃ, συνωμίλουν συχνάκις μετὰ τινος ἐργάτου τοῦ τυπογραφείου, ἀρχιδιορθωτοῦ, νέου εὐφυοῦς φυσιογνωμίας μετ' ἐμιλίαν λογιῶν, ὅστις ἤρχετο ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ἵνα καπνίσῃ ἐπὶ τοῦ ὁδοῦ τῆς θύρας. Ἀπὸ τοῦ τετάρτου μου ταξιδίου εἴμεθα συνδεδεμένοι σχεδὸν στενωτάτα. Ὅταν ἐγκατέλειπον τοὺς Παρισίους μεταβαίνων νὰ διωρθῶσω τὰ δοκίμια ἐσκεπτόμην μετ' εὐχαριστήσεως, ὅτι θὰ τὸν ἐπανεύρισκον ἐκεῖ κάτω καὶ θὰ μ' ἐβοήθη νὰ διέλθω τὸν καιρὸν. Ἦτο ὠρχίας φυσικῆς διαπλάσεως, εἰκοσάετης σχεδόν. Μοὶ διηγεῖτο ποικίλας ἱστορίας τῆς πόλεως καὶ τοῦτο μ' εὐχαρίσκει παρὰ πολὺ.

Ἄλλὰ μοὶ ἐφάνη ποτὲ πολὺ λυπημένος, πολὺ καταβεβλημένος· μόλις προέφερε λόγους τινὰς καὶ ἠθέλησε νὰ φύγῃ, ἀφ' οὗ μοὶ ἐθλίψε τὴν χεῖρα.

Τὸν συνεκράτησα, ἵνα τὸν ἐρωτήσω.

Ἐκεῖνος κάθηται ἐπὶ λιθίνης τραπέζης ἐρειδομένης ἐπὶ ἀνθηροῦ τοῖχου κλιματοειδοῦς ῥοδῆς καὶ μοὶ ἀφηγεῖται πᾶν ὅ,τι ἔχει ἐν τῇ καρδίᾳ του.

Ἐρωτικὴ ἱστορία.

Ἠγάπα ἀπὸ τῆς παιδικῆς του ἡλικίας — «ἀφ' ὅτου, ἔλεγε, προσελήφθη» ὡς μαθητευόμενος εἰς τὸ τυπογραφεῖον — τὴν θυγατέρα τοῦ κυρίου του, ἰδιοκτῆτου τοῦ τυπογραφείου, κόρην γλυκεῖαν καὶ ἀξίεραστον, ἣτις θὰ ἦτο ἐξαιρετὸς σύζυγος. «Καὶ τόσον χάρισσα!» προσέθετεν ἐν ἀναστεναγμῷ. Γνωρίζων δὲ, ὁ τάλας ὅτι ἀντηγαπάτο, ἠλπισεν ἐπὶ πολὺν χρόνον ἀμέριμνος εὐτυχίαν, τὴν ἐποίαν ἐθεώρει βεβαίαν. Διατί δὲν θὰ τοὺς συνέδεον, ἀφ' οὗ «ἐταίριαζαν» τόσον πολὺ; Δὲν ἦτο «τίμιον παιδί», καλὸς καὶ ἐμπειρὸς ἐργάτης, πάντοτε πρῶτος ἀρχίζων καὶ τελευταῖος τελειῶνων τὴν ἐργασίαν του; Ἄλλως τε ὁ κύριός του, αὐτὸς οὗτος τυπογράφος ὦν καὶ μὴ εὐμοιρῶν περιουσίας — καλὸς μ' ὄλα ταῦτα καὶ γενναῖος ἀνὴρ, — δὲν ἐμελλε νὰ σκεφθῇ πλουσιώτερον μέρος διὰ τὴν θυγατέρα του. Ἄπασα ἡ εὐτυχία λοιπὸν ἐναπελείπετο διὰ τοὺς δύο ἀγαπημένους, καὶ μίαν ὠραίαν προῖαν, ὁ νέος μας ἀπεφάσισεν — en redingote noire et chapeau de soie — νὰ ζητήσῃ τὴν χεῖρα τῆς Δοσ Κλημεντίας. Ἡ ἀπάντησις ἐδόθη σκληρά. Ἀρκετὰ ἐπιπολαίως — περισσότερον παρ' ὅσον τὸ διέκρινε — ὠνειρεύετο ὁ τυπογράφος γαμβρὸν πλοῦσιον μὲ ἐξ χιλιάδας φράγκων, μάλιστα, μὲ ἐξ χιλιάδας φράγκων σχεδόν ἐλογάριαζεν ἐπὶ γάμου συναπτομένου διὰ συνεταρισμοῦ, ἵνα ἀναψῶσῃ ἐν καλῇ

περιώπῃ τὸ τυπογραφεῖον του. Ἐδέησεν ὅθεν νὰ παραιτηθῇ ἡ νεανίας μας πάσης ἐλπίδος, ὅπως νυμφευθῇ τὴν Κλημεντίαν. «Τὸσον πολὺ, μ' ἔλεγεν ὁ φίλος μου, ὥστε εἶμαι ὁ δυστυχέστερος τῶν θνητῶν καί, ἂν δὲν ἔξῃ ἡ μήτηρ μου, θὰ ἐπιγύμνη ἐν τῷ ποταμῷ!» Τὸν παρετήρησα. Εἶχε τοὺς ὀφθαλμοὺς πλήρεις δακρύων. Ἦννόησα, ὅτι ὑποφέρει βαθίως, πραγματικῶς, τῷ ἔθλιψα τὴν χεῖρα ἐν σιγῇ, μὴ γνωρίζων τί ν' ἀποκριθῶ. Δυστυχῆς ἐγὼ αὐτός, τίνα βοήθειαν ἠδυνάμην νὰ τῷ παράσχω; Ἐσιώπων ἀμφότεροι μὲ τὴν κεφαλὴν πρὸς τὰ κάτω.

Τὸ βιβλίον, ὅπερ εἶχον φέρῃ μετ' ἐμοῦ διὰ τὸ ταξίδιον, ἦτο κατὰ τὴν ἡμέραν ἐκείνην ὁ πρῶτος τόμος τῶν «Contemplations» τοῦ Οὐγγῶ, τὸν ὅποιον εἶχον τοποθετήσῃ πλησίον μου ἐπὶ τῆς τραπέζης. Τα βλέμματά μου ἐρρίθησαν τυχεῶς ἐπ' αὐτοῦ καὶ ἡ σκέψις μου περιεστράφη πρὸς τὸν μέγα συγγραφεῖα, ὅστις δὲν εἶχεν εἰσέτι ἐπανέλθει ἐκ τῆς ἐξορίας.

— Ἀκούσατε, λέγω πρὸς τὸν φίλον μου. Ὅ, τι μοὶ διηγήθητε, γράφατέ το ἀπλῶς εἰς τὸν Βίκτωρα Οὐγγῶ. Θὰ σᾶς ἀπαντήσῃ τὸ ἐλπίζω.

Ὁ ἐργάτης ἔσειε θλιβερῶς τὴν κεφαλὴν.

— Ὅχι, εἶπε. Διὰ τί θὰ μ' ἀπαντήσῃ; Δὲν μὲ γνωρίζει. Εἶμαι τις, ὅστις δὲν ὑπάρχω δι' αὐτόν. Ἐπειτα λαμβάνει τσαυτάς ἐρωτήσεις. Ὅλοι οἱ τεθλιμένοι, ὅλοι οἱ ἄθλιοι τῷ τείνουσι χεῖρα ἰκεσίας. Δὲν θὰ εἶμαι ἐν τῇ πληθώρα τῶν ζητούντων, παρὰ εἰς ἐπαίτης περιπέσον, εἰς τὸν ὅποιον δὲν θὰ προσέξῃ.

— Γράφατέ τῷ, ἐπαναλαμβάνω.

Καὶ ἐπέμεινα τόσον πολὺ, ὥστε ὁ νεανίας ἀπεφάσιεν ν' ἀκολουθήσῃ τὰν συμβουλήν μου.

— Ὅα πράξω ὅ, τι θέλετε, ἀλλ' εἶμαι βέβαιος, ἄνευ ἀποτελέσματος. Θ' ἀποθάνω δὲ οὕτω ἐκ θλίψεως, ἂν δὲν πνιγῶ ἐν τῷ ποταμῷ.

Ὅταν ἐπανῆλθον, δεκαπέντε ἡμέρας βραδύτερον, ἐν τῇ μικρῇ πόλει, ὁ φίλος μου μὲ περιέμενεν εἰς τὸν σταθμὸν δὲν εἶχον δὲ εἰσέτι κατέλθῃ τῆς ἀμαξοστοιχίας, ὁπότε μὲ περιεπτύθη, ῥιφθεὶς εἰς τὸν λαμβὸν μου.

— Ἐσώθη! Ἐσώθη, ἔλεγε. Νυμφεύομαι τὴν Κλημεντίαν τὸν προσεχῆ μῆνα, ἂν καὶ δὲν ἔλαβον ὀλοτελῶς τὸ ποσόν, ὅπερ μοὶ ἀναγκασιῶ. Ἄλλ' ὁ κύριός μου δὲν δύναται νὰ εἰπῇ ὅχι, ἀφ' οὗ ὁ Βίκτωρ Οὐγγῶ λέγει ναι!

Συγχρόνως μοὶ ἐνεχείρησε φάκελλον ἐντὸς τοῦ ὁποίου ὑπῆρχον τρεῖς χιλιάδας φράγκων ἐν γραμματίοις τῆς ἀγγλικῆς τραπέζης καὶ βραχεῖα ἐπιστολῆ, ἡ ἀκόλουθος: «Δὲν εἶμαι κατὰ τὴν παρούσαν στιγμὴν πλούσιος. Σᾶς παρακαλῶ νὰ μὲ συγχωρήσῃτε. Ἴδου τρεῖς χιλιάδας φράγκων.»

Τοὺς ὑψηλοτέρους λόγους τοῦ παρόντος αἰῶνος δὲν τοὺς προσέφερον ὁ Οὐγγῶ; Δὲν ὑπῆρξεν ἐν ἀπάσῃ τῇ ἀπειρῷ ἐκτάσει τῆς ἀνθρωπίνης σκέψεως τὸ παραδειγμα τοῦ καλοῦ, τοῦ ὤρκιου:

(Catulle Mendès)

I. Γ. Ἀντωνιάδης

ΑΝΟΙΞΙΣ ΚΑΙ ΞΕΝΗΤΙΑ

Καμαρωτὴ καμαρωτὴ
Ροδοστεφανωμένη
Καὶ μὲ γλυκὸ χαμόγελο
Ἡ ἀνοιξις προβαίνει.

Λουλουδία τὴν ἀκολουθοῦν
Λουλουδία τὴν στολίζου
Καὶ πεταλοῦδες κάτασπραι
Τὴν περιτριγυρίζου.

Κορυδαλοὶ τὴν δέχονται
Τὴν ψάλλου χελιδόνια
Στὸ ροδιὸ τῆς βράδια
Φεύγου μακρὰν τὰ χιόνια.

Ἡ ἀρμονία πανταχοῦ
Τὰ πάντα περιβάλλει
Τὸ κύμα πλειὸ γλυκύτερα
Φιλεῖ τὸ περιγιάλι.

Μετὰ τοὺς ζεφύρους κολυμβᾷ
Ἡ νύμφη ἀνεμώνη
Στὴν ἀγκαλιὰ τῆς μάννας τῆς
Γυρίζ' ἡ Περοεφόνη.

Μεσα στὰ σκιερὰ κλαδιὰ
Φωλιάζου τὰ τριγόνια
Κάτω στὴν ἀκροποταμιὰ
Γλυκολαλοῦν τ' ἀηδόνια.

Εἰς τὸν ἀέρα τὰ πουλιὰ
Πετοῦν λευγαρωμένα
Καὶ μόνο λυπ' αἰσθάνεται
Ὁ Ξένος εἰς τὰ Ξένα.

Ἐν Βουκουρεστίῳ.

Δημ. Μαργαρίτης

ΜΙΑ ΙΑΤΡΙΚΗ ΣΥΜΒΟΥΛΗ ΕΚΑΣΤΟΤΕ

Ἴδου τρεῖς ἰατροὶ μὲ φάρμακα καλὰ,
Χαρά, τερπνὰ ἁσκήσεις καὶ φαγητὰ ἀπλά.

Δύναταί τις νὰ προσθήῃ εἰς τὸ δίστιχον τοῦτο τὰς ἀκολουθοῦσας συστάσεις, γενομένας ὑπὸ τινος ἀμερικανικῆς ἐφημερίδος καὶ ὧν τινες δύνανται νὰ ἀποδώσιν ὠφέλιμοι.

Μὴ γελᾷς ποτὲ ἐν ταῖς ὁδοῖς, ὡς καὶ ἐν ταῖς δημοσίαις ἀμαξίαις, ἢ ἄλλοις ὀχημασίν.

Μὴ καθαρῶς τοὺς ὀδόντας διὰ καρφίδων, ὡς καὶ διὰ παντὸς σκληροῦ σώματος.

Μὴ ἀφίνης νὰ διαφεύγῃ πᾶσα εὐνοϊκὴ περίστασις διὰ νὰ ποικίλῃς τὴν τροφήν σου.

Μὴ πίνῃς ἢ ἐσθίῃς θερμὰ, ψυχρά, ἐναλλάξ καὶ διαδοχικῶς.

Μὴ θέτεῖς κατὰ τὰ γεύματα μεγάλην ποικίλιαν ἐδεσμάτων καὶ μὴ τρώγεις οὐδέποτε ὑπερβολικῶς.

Μὴ ἀναγιγνώσκῃς, γράφῃς ἢ κάμνῃς λεπτὴν τινα ἐργασίαν ἀνευ κανονικοῦ φωτός.

Μὴ παραδίδῃσαι εἰς πνευματικὰς ἀσχολίας καὶ εἰς ὁποιαδήποτε ἐργασίαν, ἀπαιτοῦσα, σταθερὰν ἐνεργητικότητα πλεόν τῶν 8 ὥρῶν καθ' ἑκάστην.

Μὴ ὑποθάλλῃς τὸ σκότος ἐν τοῖς διαμερίσμασι τῶν οἰκιῶν, ἀλλ' ἀπεναντίας δίδε ἐλευθερίαν εἰς τὸ φῶς.

Μὴ κοιμᾷσαι πλεόν τῶν 8 ὥρῶν.

Μὴ ἀφίνης ποτὲ τὸ πνεῦμα σου ἀδρανές.

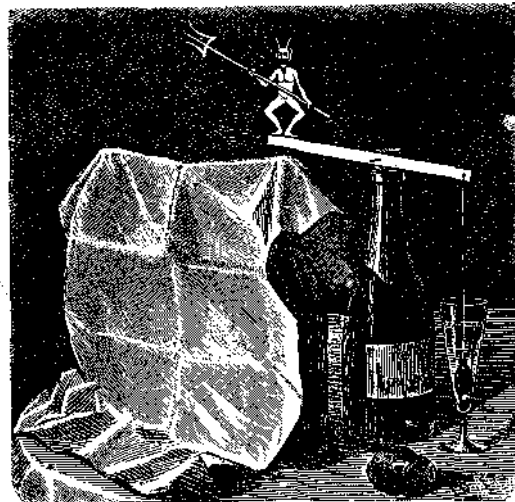
Ὁ ἰατρός σου

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟΝ ΠΑΙΓΝΙΟΝ

Ο ΔΙΑΒΟΛΟΣ ΕΝ Τῷ ΚΑΜΠΑΝΙΤῆ

Δύνασθε μετὰ τὸ πέρας ὠραίου γεύματος ἑορτῆς, καθ' ἣν, ὡς συνήθως, ρεῖ καὶ καμπανίτης, νὰ προτείνετε τοῖς συνδαιτημέσι νὰ τοῖς παρουσιάσῃτε ἀπροσδοκῆτως καὶ τὸν διάβολον.

Λαμβάνετε τεμάχιον χαρτονίου καὶ κόπτοντες αὐτὸ, ἀποτελεῖτε μικρὰν λωρίδα δύο ἑκατοστομέτρων πλάτους, ἐπὶ μιᾶς ἄκρας τῆς ὁποίας σχηματίζετε τὴν εἰκόνα μικροῦ διαδόλου ἢ ἀλλῆν, ἂν θέλετε.

Τὴν ταινίαν ταύτην, ὡς ἔχει, προσαρμόζετε διὰ καρφίδος ἐπὶ τοῦ φελλοῦ τῆς φιάλης, εἰς τρόπον ὥστε ὁ διάβολος νὰ κῆται ἐξοχώτερον καὶ κλίνη πρὸς τὸ μεγαλειότερον μέρος, ταλαντευόμενος εὐκόλως.

Ἦδη λαμβάνετε σταφίδα ἑπρὰν σταφυλῆς, ἣν αἰωρεῖτε διὰ νήματος ἀπὸ τῆς ἐλευθέρας ἄκρας τῆς λωρίδος εἰσάγοντες συνάμα αὐτὴν ἐντὸς μικροῦ ποτηρίου περιέχοντος καμπανίτην, ὡς δεικνύται ἐν τῷ ἐναντι σχηματί μου, προσέχοντες ὥστε τὸ μήκος τοῦ νήματος νὰ κρατῇ τὴν ταινίαν τοῦ χάρτου ἐν ὀριζοντιῶς στάσει. Πρὸς δὲ τοποθετεῖτε πρὸ τῆς φιάλης δύο ἐτέρας κεκαλυμμένας διὰ παροψίδος, ἵνα κρύψετε τῷ κοινῷ τὴν ἀπλουστάτην λειτουργίαν τοῦ φαινομένου καὶ ἀμέσως ὁ διάβολος θὰ ἀνέρχεται καὶ κατέρχεται παραδόξως καὶ μυστηριωδῶς.

Ἴδου ἡ ἐξήγησις τοῦ πράγματος.

Αἱ φυσαλίδες τοῦ ἐκ τοῦ καμπανίτου οἴνου ἀπορρέοντος ἀνθρακικοῦ δέξας, ἐρχομένου περίε τῆς σταφίδος, καθιστῶσι ταύτην ἐλαφρότεραν καὶ μετὰ τίνα δευτερόλεπτα ἀνερχομένη αὐτὴ, κατέρχεται ὑπὸ τῆς βαρῆτης τοῦ διαδόλου κρυπτόμενος ὀπισθεν τῆς φιάλης. Ἀλλὰ μόλις αἱ φυσαλίδες φθάνωσι μετὰ τῆς σταφίδος εἰς τὴν ἐπιφάνειαν, διαρρηγνύνται καὶ τότε ἡ σταφίς βαρύνουσα καὶ μὴ βασταζομένη ὑπ' αὐτῶν, πίπτει εἰς τὸ βάθος τοῦ ποτηρίου, ὅτε ὁ διάβολος ἐκ νέου ἀναφαίνεται. Ἡ δὲ διαδοχικὴ αὕτη κίνησις διαρκοῦσα ἐπὶ δέκα καὶ πλεόν λεπτά τῆς ὥρας εἶναι πολὺ περιέργως. Δύναται τις νὰ μεταχειρισθῇ καὶ ὕδωρ τοῦ Σέλλα.

ΟΦΕΛΙΜΟΙ ΓΝΩΣΕΙΣ

ΤΟ ΕΛΑΦΡΟΤΕΡΟΝ ΣΤΑΘΝ

Ἐὰν πάντες ἐρωτηθῶσι, ποῖον εἶναι τὸ ἐλαφρότερον ξύλον τοῦ κόσμου, θ' ἀπαντήσωσι βεβίως καὶ ἀπεριφράστως, ὅτι εἶναι ὁ φελλός.

Καὶ ἐν τούτοις εὐρίσκονται ἐν τῇ ἀπάτῃ, καθόσον ἡ περιέχουσα τὸν φελλὸν ὄρυς ὡς ἐντεριῶνη, δὲν κατέχει τὸ ρεκόρ ἐν τῷ φυτικῷ βασιλείῳ τῆς ἐλαφρότητος.

Ἐπιστημονικῆς τῆς ἀμερικανικῆς ἐπιθεώρησις πληροφρεῖ ἤδη ἡμᾶς, ὅτι τὴν ιδιότητα ταύτην ἔχει ἕτερόν τι δένδρον, ὅπερ φύεται εἰς τὰς ἐξοχὰς τοῦ Μισισουρῆ ποταμοῦ, ἐν ταῖς Ἠνωμέναις Πολιτείαις καὶ οὐτίνως ποιοῦσι χρῆσιν ἤδη οἱ κάτοικοι ἐκεῖ πρὸς κατασκευὴν πλοιαρίων, σημαντήρων, ναυαγοσωστικῶν ζωνῶν καὶ ποικίλων ἀλευτιῶν ἐργαλείων. Εἶναι γνωστὸν τὸ δένδρον τοῦτο τοῖς ἐκείσε κατοικοῖς ὑπὸ τὸ ὄνομα «Sankwood», οἱ δὲ βοτανικοὶ μετεκάλῃσαν «Leitneria Floridana». Ἔχει δὲ μέσον ὕψος 6 μέτρων καὶ πάχος 15 ἑκατοστών. Ἡ δὲ πυκνότης αὐτοῦ μόλις ἐξικνεῖται, εἰς τὰ 0.115, ἐνῶ ἡ τοῦ φελλοῦ ὑπερβαίνει τὰ 0.200.

Τὸ δὲ βαρύτερον δένδρον, τὸ «Aronwood» τῆς Φλωρίδος, ὅπερ μετεκλήθη «σίδηρον ξύλον», εὐρίσκεται ἐπίσης ἐν ταῖς Ἠνωμέναις Πολιτείαις. Τὸ εἰδικὸν βῆρος του δὲν εἶναι κατώτερον τῶν 1.302.

ΗΛΕΚΤΡΙΚΟΝ ΤΑΧΥΔΡΟΜΕΙΟΝ ΕΝ ΡΩΜῃ

Ἴδου αἱ λεπτομέρειαι τοῦ διατυμπανισθέντος ἐσχάτως ἠλεκτρικοῦ ταχυδρομείου, ὅπερ εὐρίσκεται τὸ γεῦν ἔχον ὑπὸ σπουδαίαν μελέτην.

Εἰς μικρὸς ἠλεκτρικὸς σιδηρόδρομος θέλει ἐγκατασταθῆ ἐπὶ χαλυβδίνων συρμάτων εἰς 15 μέτρα ὑπεράνω τῶ ἐδάφους. Τὰ ἐπ' αὐτῶν μέλλοντα νὰ συρθῶσιν ἀμαξίδια καὶ τὰ ὅποια θὰ φέρωσι τὴν ἀλληγογραφίαν, θὰ κινῶνται διὰ μέσου ἠλεκτρικοῦ ρεύματος. Θὰ συστήθῃ δὲ κεντρικὸς σταθὸς ὡς καὶ δεκάς μικροτέρων τοιούτων, οἵτινες θὰ ὁμοιάζουσι πρὸς πύργους 25 μ ὕψους. Κάτωθι δὲ τούτων θὰ κείτῃ γραμματοκιβώτιον εἰς 1 μ. ὕψους ἀπὸ τοῦ ἐδάφους.

Αἱ ἐπιστολαὶ θὰ σφραγίζωνται καὶ τακτοποιῶνται αὐτομάτως, εἴτα θὰ μεταφέρονται εἰς τὸ ὕψος τοῦ πύργου, ἔνθα εἰς ὑπέλληλος θ' ἀποστῆται ταύτας διὰ τοῦ ἀμαξιδίου εἰς τὸ κεντρικὸν γραφεῖον, ὅπερ ἀφ' ἐτέρου θέλει διευθίνει αὐτάς εἰς τὸν πρὸς ἐν δρον των. Οὕτως ὑπελογίσθη, ὅτι ἐπιστολὴ ἐκ Ρώμης θὰ μεταβιβάζεται εἰς διάστημα ὀλιγώτερον τῶν δύο ὥρῶν.

Τὰ ὑποβαστάζοντα τὰ ἀμαξία (φορεῖα) χαλυβδὶνα σύματα θὰ δύνανται νὰ φέρωσι βῆρος μέχρι 200 κανταρίων. Τὰ φορεῖα δὲν νὰ ὄσι κατεσκευασμένα ἐξ ἀλουμινίου καὶ νὰ μὴ ἔχωσι βῆρος ἀνώτερον τῶν 35 κοιλῶν θὰ δύνανται δὲ νὰ μεταφέρωσιν ἄνω τῶν 2,000 ἐφημερίδων.

Τὰ ἔξοδα τῆς ἐκτελέσεως τῆς ἐπιχειρήσεως ταύτης ὑπελογίσθησαν εἰς 3,000 φρ. κατὰ χιλιόμετρον, ἀλλὰ σημειώτεον, ὅτι θὰ ἐπέλθῃ σημαντικὴ ἐλάττωσις τοῦ ταχυδρομικοῦ προσωπικοῦ.

Οἱ ἐγγραφόμενοι νέοι συνδρομηταὶ τῆς «Φύσεως» δύνανται νὰ ζητῶσιν, ἂν βούλωνται καὶ τοὺς προηγουμένους δύο Τόμους τοῦ 1ου καὶ 2ου ἔτους τῆς Γ' Περιόδου, διὰ νὰ ἔχωσι τὴν σειρὰν τοῦ συγγραμματος, ἐπὶ τῷ αὐτῷ ἀντιτίμῳ τῆς ἐτησίας συνδρομῆς τῆς «Φύσεως».

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΔΕΣ ΤΑΞΕΙΔΙΟΝ

(Συνέχεια ἰδε προηγ. φύλλον)

— Ἄλλ' ἢ θέσις καὶ ὁ ἄνεμος εἰς τοὺς ναυτι κούς κινδύνους, λογίζονται. κύριε πλοίαρχε;

— Καὶ ἐν τούτοις, μοὶ λέγει μετὰ πικρίας, καλῶς εἶδε τὰ σημεῖα τοῦ κινδύνου ἐπὶ τοῦ πλοίου μου.

Νέα ἀπελπισία μᾶς κατέλαβε τότε καὶ ἐσχεπτόμεθα ἐν περιπτώσει κινδύνου πῶς, νὰ μεταφερθῶμεν εἰς τὴν ἐναντι ξηρᾶν. Ὁ εἰς ἔλεγεν, ὅτι γνωρίζει νὰ κολυμβᾷ, ὁ ἕτερος, ὅτι θὰ μεταχειρισθῆ τὸ σωσίβιον τοῦ πλοίου καὶ ἄλλοι, ὅτι θὰ προτιμησοῦν τὰς λέμβους.

Ὁ καιρὸς ἦτο πάντοτε ἀνεμώδης καὶ τρικυμιώδης καὶ ἐφοβούμεθα μὴ μᾶς καταλάβῃ ἐκ νέου ἢ νύξ ἐκεῖ, ὅτε θὰ διηρχόμεθα καὶ ταύτην πάλιν ἐν τρόμφῳ καὶ αὐπνίᾳ.

Μετ' ὀλίγον προσηλασούμεθα εἰς τὴν τράπεζαν, καὶ κατελθόντες τὴν κλίμακα κατηφείς ἐφάγομεν μηχανικῶς, ὅτε πρὸς τὸ τέλος μᾶς ἀγγέλλουσιν, ὅτι ἔρχεται πρὸς ἡμᾶς τὸ ἀτμόπλοιο τῆς Ἐταιρείας Κουρτζῆ Πάνορμος. Ὁ κάλλιστος πράκτωρ αὐτῆς ἐν Μιτυλήνῃ, κ. Γ. Καλάγας, ἀμ. πληροφορηθεὶς ὑπὸ τοῦ ἀπεσταλμένου μᾶς κ. Βράου, ὅτι ἡ Ἐλ-Καχίρα ἐξώκειλεν ὀπισθεν τῆς νήσου, ἐτηλεγράφησεν εἰς Ἀδραμύτιον νὰ σπεύσῃ ἡ Πάνορμος· αὐτὸς δὲ λαδὼν ἄμαξαν, ἀπῆλθε μέχρι τινὸς ἀκτῆς, ὅπως δι' ἰστιοφόρου πλοίου ἦλθεν ἐσπευσμένως καὶ αὐτὸς πρὸς βοήθειαν μᾶς. Τοιοῦτος ὁ Ἕλλην' πάντοτε πρόθυμος καὶ ἀφιλοκερδῆς!

Αὐθωρεὶ ἐτοιμάζεται ἡ Πάνορμος, προσδένει ἰσχυρὸν κάλων καὶ βοηθούντος ἐπισθοδρομικῶς τοῦ πλοίου μᾶς, ἐργάζεται ὑπερανθρώπως ἐπὶ τρίωρον· αἱ μηχαναὶ ἀμφοτέρων ἀναστατώνουσι τὴν θάλασσαν, ἀλλ' εἰς μᾶτην, ὁ Δαυὶδ δὲν κινεῖ οὐδ' ἐπ' ἐλάχιστον τὸν Γολιάθ. Τέλος ἀναφαίνεται μετ' ὀλίγον ἐν λευκὸν ταχύπλοον διασχίζον τὰ ὕδατα μετὰ θυμοῦ, μετ' ὀλίγον δευτερον, εἶτα τρίτον καὶ τελευταῖον τετάρτον. Ἦσαν τῶν ναυαγοσωστικῶν ἐταιρειῶν Γρεχ καὶ τῆς Γερμανικῆς Ἐταιρείας, ἄτινα ἐκ Σμύρνης καὶ Κωνσταντινουπόλεως ἔλαβον διαταγὴν τηλεγραφικῶς νὰ σπεύσωσι. Τὸ θέαμα ἦτο τότε ἄκρως συγκινητικὸν καὶ ὠραῖον. Αὐθωρεὶ ἀγκυροβολοῦν, λέμβοι ἐσπευσμένως ρίπτονται εἰς τὴν θάλασσαν, πράκτορες καὶ πλοίαρχοι ἀνέρχονται ἐπὶ τοῦ πλοίου μᾶς, συμβόλαια καὶ πρωτόκολλα ὑπογράφονται ἐν ταχύτητι, καὶ ἀμέσως μηχανικοὶ καταμετροῦσι τὸ βάθος τῆς θαλάσσης, ἐνθ' ὅσο δύται, ὁ εἰς κατόπιν τοῦ ἄλλου, ἐγκλιεῖνται ἐντὸς τῶν σκαφάνδρων τῶν καὶ βυθίζονται ἐν τῇ θαλάσῃ πρὸς ἐξίτασιν τῶν ὑφάλων τοῦ σκάφους.

Ἦδη τὰ πάντα ἠλλάξαν ὄψιν καὶ ὁ μικρὸς ἐκεῖνος στόλος μεταβάλλεται ἐν ἀκαρεὶ εἰς πελωρίαν μηχανικὴν ἐργασίαν. Αἱ μηχαναὶ τῶν πλοίων βοῶσιν, αἱ καπνοδόχοι συρίζουσι, σχοινία καὶ καλώδια ἀπλοῦνται καὶ διασταυροῦνται, λέμβοι σπεύδουσι δεξιὰ καὶ ἀριστερά, τὰ πληρώματα ὄλων τῶν πλοίων μετακινούσιν διαρκῶς ἐργαζόμενα, ἐνθ' ὅσοι πάντες ἡμεῖς οἱ ἐπιβάται ἐναγωνίως ἀπὸ τοῦ καταστρώματος καὶ μετὰ περιεργείας περιεργαζόμεθα ταῦτα πάντα.

Μετ' ὀλίγον ἐξέρχεται ὁ πρῶτος δῦτης τῶν ἀφαι-

ροῦσιν ἐν σπουδῇ τὴν σιδηρᾶν προσωπίδα καὶ τὴν ἀδιάρροχον θώρακα καὶ σπεύδω πρῶτος πρὸς τὴν κλίμακα ἀμ' ἀνελθόντα, ὅπως δώσῃ ἀναφορὰν, καὶ ἐρωτᾷ αὐτὸν:

— Πῶς ἤρως τὰ ὑφάλια;

— Πολὺ ἄσχημα, μοὶ ἀπαντᾷ.

Μετ' ὀλίγον ἀποφασίζεται ἡ ἀνέλκυσις. Ἄλλ' ἀτυχῶς τὸ πρῶτον σπεύσαν καὶ πρὸς τὴν ξηρᾶν κείμενον ρυμουλκόν, ἐξώκειλλει καὶ αὐτό.

— Νέα ἀτυχία καὶ βραδύτης, λέγομεν οἱ ἐπιβάται, καὶ ἀμηχανία τις μᾶς καταλαμβάνει πάντας.

Παρατηρήσαντες δὲ, ὅτι ἡ ἡμέρα θὰ ἐτελεύτα ἀπρακτος καὶ τὴν νύκτα θὰ εὐρισκόμεθα ὑπὸ χείρονας συνθήκας, μετὰ μικρὸν ἡμῶν συμβούλιον ἀπεφασίσθη ἐπιτροπὴ νὰ παρακαλέσῃ τὸν πλοίαρχον νὰ ἐνεργήσῃ τὰ δέοντα, ὅπως αὐθωρεὶ ἐν ἐκ τῶν τεσσάρων πλοίων μᾶς μεταφέρῃ, εἰς Μιτυλήνην ἢ εἰς Δαρδανέλλια. Πρῶτοι σθέντες δὲ ἐγὼ μετὰ τῶν κ. κ. Ε. Λουίζου, Β. Χαντζάκου, ἐμπόρου ἐκ Ρωσσίας, τοῦ κ. Ζέκ. Οὐγγάρ, ἀρχιλογοιστοῦ παρὰ τῇ Ὀθωμανικῇ Τραπεζῇ Σμύρνης καὶ τοῦ δόκτορος κ. Ρ. Rohrbach ἐκ Βερολίνου, ἐξεθέσαμεν τὴν θέσιν μᾶς τῷ πλοίαρχῳ καὶ ἐπεκαλεσάμεθα τὴν σύντονον πρόνοιαν αὐτοῦ περὶ τῆς ἀσφαλείας μᾶς· ἄλλως θὰ ἔφερε μεγίστην εὐθύνην. Ὁ δὲ κ. Ἀντερλιτὴ εὐμενῶς καὶ λίαν συγκινημένως εἰσήκουσε τὴν παράκλησίν μᾶς· ἀφοῦ δὲ συνεννοήθη μετὰ τοῦ κ. Γρεχ, διετάχθη ἀμέσως ὁ πλοίαρχος ἐνδὸς τῶν ρυμουλκῶν, ὅπως μᾶς παραλάβῃ καὶ μεταφέρῃ ὅπου θέλομεν, δαπάναις τῆς Ἐταιρείας, μέχρι καὶ τῆς Κωνσταντινουπόλεως.

Ὁ κ. Χ. Ν. Χρηστοφορίδης ὁμοί, ἔμπορος ἐκ Μαδύτου τῶν Δαρδανελίων, προβάλλει ἡμῖν τὴν ἀξίωσιν νὰ μεταβῶμεν καλεῖτερον εἰς Μιτυλήνην, ὅτε ἐγείρεται σφοδρὰ συζήτησις καὶ διαιρούμεθα εἰς δύο στρατόπεδα καὶ θὰ εἴχομεν μεγαλειετέρας διενέξεις ἢ ἡ φρόνησις, δὲν ὑπερίσχυεν.

— Μὰ, πάντοτε δυσόλινα μᾶς λέγεις, καὶ εἰς ἔριδας μᾶς φέρεις τῷ λέγῳ. Σίωπα τέλος.

Ἡ ἐπιβίβασις ἤρξατο τότε ἀμέσως, ἀλλὰ μετὰ κόπου καὶ πολλῆς ἀγωνίας, καθόσον καὶ πολλοὶ ἐπιβάται εἴμεθα καὶ ὁ σάλος τῆς θαλάσσης δὲν ἔπαυε. Περὶ τὴν 6 δὲ ὄραν τοσοῦτον ἐπετάθη ἡ τρικυμία, ὥστε τινὲς μετὰ τῶν γυναικῶν ἐπροτείναν νὰ μείνωμεν ἐκεῖ, μέχρι τῆς ἐπαύριον. Ἄλλ' ὁ πλοίαρχος μετὰ τοῦ κ. Γρεχ παρέστησαν ἡμῖν τοὺς πιθανοὺς κινδύνους ἐκ τῆς ἀνελεύσεως τοῦ κατακαθῆσεντος πλοίου καὶ ὅτι ἐθιέρουν ἐπάναγκες ν' ἀπομακρυνθῶμεν ἐκεῖθεν τὸ ταχύτερον. Ἀπεφασίσαντες τὸ τελευταῖον καὶ ἀμέσως ἐπέβημεν τριῶν λέμβων οἱ ἐναπομείναντες, διατρεξάντες τὸ τῶν δύο ἀτμοπλοίων διάστημα μετὰ πολλῆς δυσκολίας ἐν μεγίστῳ κινδύνῳ. Ἡ δ' ἐπιβίβασις μᾶς ὑπῆρξε δυσχερεστάτη δι' ἡμᾶς καὶ κωμικωτάτη διὰ τοὺς ἐν τῷ πλοίῳ, καθόσον ὁσάκις ἡ λέμβος μᾶς ἀνιψοῦτο ὑπὸ τῶν κυμάτων ἀπὸ τὰ βάθη τῆς θαλάσσης πρὸς τὸ ὕψος τοῦ καταστρώματος τοῦ πλοίου, ἤρπάζετο ὑπὸ τῶν ἐν αὐτῷ εἰς ἐξ ἡμῶν ἀστραπιτικῶς καὶ ἐναπετιθετο μετὰ κραυγῶν καὶ γελῶτων ἐν τῷ σκάφει. Ὅπότεν δὲ μετ' ὀλίγον ἐκομίσθησαν οἱ ταχ. σάκκοι, 50-60 ὡς ἔγγιστα, οὓς ὁ πλοίαρχος ἀπέστειλεν ἡμῖν διὰ πᾶν ἐνδεχόμενον, ἦτο ἀδύνατον νὰ ἐργασθῆ τις οἱ δὲ

ναῦται εἶχον ἀποκάμει καὶ ἀπομακρυνθῆ. Ἀντίλη φθέντες δὲ τὸν κίνδυνον τῆς ἀπωλείας αὐτῶν, ἐπλησιάσαμεν μετὰ τοῦ ἀκαμάτου ὄντως πράκτορος τῆς Ἐταιρείας Κουρτζῆ ἐν Μιτυλήνῃ. κ. Γ. Καλάγας καὶ ἀνελάβομεν τὸ δυσχερὲς αὐτὸ ἔργον, μετὰ δυσκολίας ἀνασύροντες ἐν τῷ πλοίῳ τοὺς ἐλαφροὺς, τοὺς δὲ βαρεῖς προσδένοντες εἰς σχοινία.

Περὶ τὴν 10 καὶ 1)2 ἀπῆραμεν διὰ Δαρδανέλλια ὡς πραγματικοὶ ναυαγοί. Συνηθροισμένοι οἱ τῆς Α' Β' θέσεως ἐπιβάται ἐν τῇ μικρᾷ αἰθούσῃ τοῦ πλοίου, ἄλλοι ὄρθιοι, ἄλλοι καθήμενοι ἐπὶ τοῦ μικροῦ ὑπάρχοντος ἀνακλίντρου καὶ τῶν ὀλίγων καθισμάτων του καὶ ἄλλοι κατακεκλιμένοι ἐπὶ τῶν ἰδίων ἢ ξένων ἀποσκευῶν, οἱ δὲ τῆς Γ' ἐπὶ τοῦ κατστρώματος, διήλθομεν ἐντελῶς νῆστεις καὶ αὐπνοὶ καὶ πάλιν, τὴν νύκτα ὄλην ἐν ἀγωνίᾳ, συνομιλοῦντες, καπνίζοντες καὶ ποτε διασκεπτόμενοι καὶ ἐρησυχάζοντες, ἐνθ' ὅσο μικρὸν σκάφος μᾶς ἐκλυθωνίζετο ἐπὶ τῶν ταλαντευομένων ὑδάτων ὡς κελυφὸς καρύου.

Τὴν 7 τέλος τῆς πρωίας ἀφίχθημεν εἰς Δαρδανέλλια, ὅπου πάντες μετὰ περιεργείας μᾶς ἀνέμενον, ὡς καὶ ἡ Χίος, τὸ ὠραῖον σκάφος τῆς Νέας Ἐλληνικῆς ἀτμοπλοίας, ὅπερ ἐπρόκειτο νὰ μᾶς μεταφέρῃ εἰς Κων/πολιν. Ἄλλὰ φεῦ! τὰ βάσανά μᾶς ἐπέπρωτο νὰ μὴ περιορισθῶν ἕως ἐδῶ, διότι ὑπεβλήθημεν εἰς ἰατρικὴν ἐξέτασιν· ἐπειδὴ δὲ εἴχομεν καὶ ἐπιβάτας ἐξ Ἀλεξανδρείας, μολοντόι ἡ Ἐλ-Καχίρα εἶχε συγκοινωνήσῃ μετὰ τῆς Σμύρνης καὶ Μιτυλήνης καὶ ἔλειπεν τὸ πλήρωμα, ὁ ἰατρὸς τῶν Δαρδανελίων κ. Βούρος διετάξε νὰ μεταβῶμεν μετὰ τοῦ πλοίου παρὰ τὸ λοιμοκαθαρτήριον, μέχρις οὗ ζητηθῆ τηλεγραφικῶς ἡ ἀδεία τῆς ἐλευθεροκοινωνίας μᾶς ἐκ Κων/πόλεως.

— Τί λέγετε, κύριε Βούρε, τῷ ἀναφωνώμεν ἐν ἀπελπισίᾳ τινε, συλλογισθῆτε καλῶς, ὅτι διατελοῦμεν ἐν αὐπνίᾳ ἐπὶ δύο νύκτας καὶ ὅτι δὲν ἐφάγομεν ἀπὸ προχθῆς.

— Δὲν δύναμαι ἄλλως νὰ πράξω, μᾶς ἀπαντᾷ, ἀλλὰ θὰ φροντίσω μετὰ τρεῖς ὥρας νὰ σᾶς ἐλευθερώσω, καὶ θὰ σᾶς στείλω ἀμέσως τροφὰς καὶ φεῦγε.

Καὶ ὄντως πολὺ συντόμως μᾶς ἐστάλησαν τροφαί· μετὰ 4 δὲ ὥρας ἦλθεν ἡ ἀδεία τῆς ἐλευθεροκοινωνίας μᾶς, ὅτε ἐν ἀδιαπτώπῳ χαρᾷ καὶ ἀστραπιαῖα ταχύτητι διακυνόμεθα εἰς τὰ ὠραῖα διαμερίσματα τῆς Χίου, ἧτις μᾶς ἀνέμενε καὶ ὅπου ὁ κάλλιστος καὶ προσηγῆς πλοίαρχός τῆς, ὁ ἀτρόμητος λυγκεὺς τῆς θαλάσσης, κ. Ν. Παπαγγελῆς, μετὰ τοῦ εὐγενεστάτου καὶ εὐπαιδέτου πράκτορος τῆς Ν. Ἐταιρείας ἐν Κων/πόλει κ. Θ. Κουρμούζη καὶ τοῦ κ. Ξανθοπούλου τῆς Ἐταιρείας Κεδιβιάλ ὑπεδέχθησαν ἡμᾶς μετὰ προθυμίας καὶ παρέσχον ἀσθῆνους τὰς πρώτας αὐτῶν περιποιήσεις. Σιγάρα καὶ καφέδες καὶ κονιάκ προσηγήθησαν ἡμῖν αὐθωρεὶ, εἶτα κλίνα· καλαὶ καὶ καθαραὶ μετὰ γεύματος ποικιλιωτάτου καὶ ἄκρως εὐγέστου, συνοδευομένου μετὰ ὠραίου γλυκύματος.

Καὶ μετ' ὀλίγον ἀνεπαυόμεθα ἡσυχῶς ἐν μακρῇ γαλήνῃ, λησμονοῦντες τελείως κινδύνους καὶ ἀγωνίας. Ἐγελῶμεν δὲ ἐν ἀπλείῳ φαιδρότητι. Τοιοῦτος ὁ σύγχρονος ἄνθρωπος!

Ὁ κ. Κουρμούζης, πράκτωρ τῆς Νέας Ἐται-

ρείας ἐν Κων/πόλει, συνάδευσε ἡμᾶς μέχρις ἐκεῖ καὶ ἀκαταπαύστως μετὰ τοῦ πλοίαρχου δὲν ἔπαυσαν χορηγοῦντες πᾶσαν εὐκολίαν καὶ καθιστῶντες τὸν διάπλοον ὄση τὸ δυνατόν εὐχάριστον. Καὶ οὕτω τὸ ταξείδιον, μολοντόι ὀλίγον τρικυμιώδες, ὑπῆρξεν ἀπολαυστικόν, μετὰ τῶν καλῶν δὲ συνταξιδιωτῶν μᾶς καὶ τῶν Κυριῶν καὶ Δεσποινίδων Καβάφη, Mademoiselle Rose, ἐρχομένης ἐκ Καίρου διὰ Κων/πολιν καὶ τῆς Δεσποινίδος Ἀρίστης Βουλγαρίδου, διδασκαλίσης ἐν τῷ Ἑλλ. Παρθενγωγείῳ, κλπ. διήλθομεν συναστροφῆν ὡμοιοτάτην. Ὁ δὲ δόκτωρ κ. Paul Rohrbach ἐκ Βερολίνου, ὅστις ἔφερε καὶ φωτογραφικὴν μηχανὴν καὶ ὅστις ἐφωτογράφησε καὶ διαφόρους θέσεις τοῦ μικροῦ ναυαγίου μᾶς, τῇ παρακλήσει μου, ἔλαβε καὶ στάσεις τινὰς τῶν ἐπιβατῶν ἐν τῇ Χίῳ, ἃς ἠθέλομεν δημοσιεύσει ἐν τινι γερμανικῷ περιοδικῷ καὶ ἐν τῇ «Φύσει», ἃν δυστυχῶς δὲν ἀπετύγχανον αἱ κυριώτεραι.

Ἐν Κωνσταντινουπόλει, ἐπέταν ἀφικνεῖται τις μετὰ σπουδῆς ἐξέρχεται εἰς τὴν πόλιν, ὅπως κορίσῃ τὴν συνθήκας ἐπικρατοῦσαν εἰς πάντα ἐπισκέπτῃ ἐπιθυμίαν νὰ ἴδῃ ταχέως πάντα τὰ θαυμάσια μέρη τῆς βασιλείδος ταύτης τῶν πόλεων. Καὶ τοῦτο, καθόσον ἡ ἐπαγωγὸς αὐτῆ ἐπιθυμία γεννᾶται ἔρμεμ-φῆτως ἐκ τῶν παρουσιαζομένων μαγικῶν τοπειῶν καὶ φυσικῶν καὶ τεχνητῶν ἀριστουργημάτων, ἃμα τῇ προσεγγίσει τοῦ ἀτμοπλοίου παρὰ τῇ μεγαλοπρεπεῖ ἐπαλόφῳ πόλει. Τὰ πάντα συγκινοῦσιν αὐτὸν καὶ σπεύδει ἐξω νὰ κορεσθῆ τῶν πάντων.

Τὰ ἀτμόπλοια τῆς Νέας ἀτμοπλοίας προχωροῦσιν ἐν τῷ λιμένει μέχρι τῆς πρῶταίως καὶ ἀπ' εὐθείας οἱ ἐπιβάται ἀπὸ τῆς κλίμακος τοῦ πλοίου κατέρχονται ἀμέσως εἰς τὴν ξηρᾶν, ἐπέθεν μετὰ μικρᾶν ἐπιθεώρησιν τοῦ διαβατηρίου ἐν τῇ αἰθούσῃ τοῦ τελωνείου, ἧτις τὸ γε νῦν ἔχον διενεργεῖται συντόμως, διακύνονται εἰς τὴν πόλιν, ἧτοι τὸ Γαλατᾶ καὶ ἐκεῖθεν δι' ἀμαξῶν, πεζῆ, ἢ διὰ τοῦ περιφῆμου Tunnel καὶ τοῦ ἀνωφερικοῦ σιδηροδρόμου μεταβαίνουν εἰς τὸ Πέρα, τὴν ὠραίαν εὐρωπαϊκὴν καὶ οὐχὶ πλέον συνοικίαν, ἀλλὰ πόλιν, ὅπου κεῖνται αἱ καλλίτεροι καὶ ὠραιότεροι οἰκοδομαί, καταστήματα, θέατρα, κέντρα κτλ.

Ἐφέτος διέμεινα εἰς τὸ ὠραῖον Ξενοδοχεῖον τῆς Μ. Βρετανίας παρὰ τοῦ ρέκτου καὶ φιλοτιμοῦ ὁμογενοῦς κ. Δημοσθ. Χάλλα διευθυνόμενον, ἐν τῇ ὁδῷ τοῦ Πέρα κείμενον, ἐν μαγικωτάτῃ θέσει ἀπέναντι τοῦ Βοσπόρου, καὶ ὅπου ἀληθῶς εὖρον εὐμάριαν, καθαριότητα καὶ περιποίησην καλλίστην. Ἰπάρχει δ' ἐν αὐτῷ καὶ ἐστιατόριον ἐξαιρετικὸν ἐν μεγάλῃ αἰθούσῃ, ὅπου συγκεντροῦμενοι πάντες σχεδὸν οἱ ἐπιβάται τοῦ ξενοδοχείου καὶ ἰδίως αἱ ἐν αὐτῷ διαμεινόμεναι οἰκογένειαι συντρώγουσι μετὰ πολλῆς τάξεως καὶ ἡσυχίας καὶ εἶτα συνέρχονται ἐν τῇ ἐτέρῃ μεγάλῃ τῆς ὑποδοχῆς αἰθούσῃ, ἧτις χρησιμεύει δι' ἀναγνωστήριον καὶ μουσικὰς ἐσπερίδας, ὑπάρχοντος ἐκεῖ καὶ ὠραίου κλειδοκυμβάλου.

Ὅντως δὲ ἐν τῷ καλλίστῳ τούτῳ ξενοδοχείῳ τοῦ κ. Χάλλα διέρχεται τις τὰς ἐσπερινὰς ὥρας του ἐξαιρετα, ἐν συζητήσεσι καὶ ἀπολαύσεσιν.

(ἔπειτα συνέχεια)

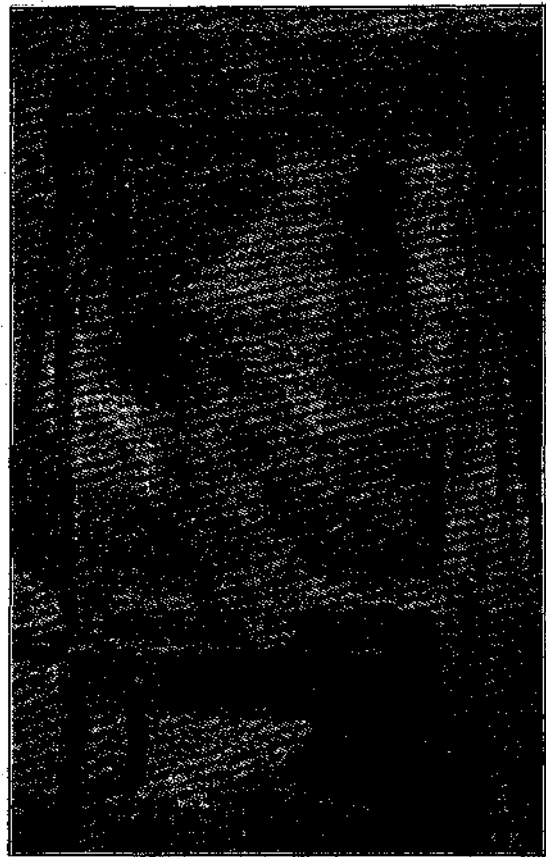
10 ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ 10

HENRYK SIENKIEWICZ

ΑΚΟΛΟΥΘΗΣΩΜΕΝ ΑΥΤΟΝ!

(Συνέχεια· ἴδε προηγ. φύλλον)

Επὶ τῆς ἀμαυρᾶς δοκοῦ, τὸ σῶμα τοῦ καταδικασθέντος ἐφαίνετο, ἐν τῷ μέσῳ τῆς περικεχυμένης ζοφερότητος, ὡς περιπεπλεγμένον ἀπὸ ἀκτίνας τῆς σελήνης. Τὸ στήθος αὐτοῦ ἀνυψοῦτο ὑπὸ ἀσθμαιοῦσης ἀναπνοῆς, ἡ δὲ κεφαλὴ του καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ του πάντοτε ἦσαν ἐστραμμένοι πρὸς τὸν οὐρανόν.

Καὶ ἦτο ὀλίγα βήματα μόνις μακρὰν αὐτοῦ.

Εἰς τὰ βάθη τῶν νεφῶν ἠκούσθη βόμβος ὑπόκωφος. Ὁ κεραυνὸς ἐξερράγη καὶ μετὰ πατάγου ἐκκωφτικοῦ ἐκύλισεν ἐξ Ἀνατολῶν πρὸς Δυσμάς. Εἶτα εἰς ἓν εἶδος ἐπικλινούσας ἐδάφους, ἐντὸς βαράθρου ἀχανοῦς, ἤλαττώθη, ἐδιπλασιάσθη, ἵνα τέλος ἐκλάμη ἐκτραγεῖς, ἡ δὲ γῆ μέχρι τῶν σπλάγχχνων αὐτῆς ἐκλονίσθη.

Πάραυτα ἀστράπη τρώμερὰ καὶ ὄλη κυανόχρους διασχίσθη τὸ νέφος καὶ τὸν οὐρανὸν ἐφώτισεν ἰσχροειδῶς τὴν γῆν, τοὺς σταυροῦς, τὰς πανοπλίας τῶν στρατιωτῶν καὶ τὸ πλῆθος, τὸ σ.σωρευμένον ὡς ἀγέλη προβάτων, ἐντελῶς κατάπληκτον.

Σκιά πολὺ βαθυτέρα ἀκόμη διεδέχθη τὴν ἀστράπην.

Πλησίον τοῦ φορείου ἠκούοντο οἱ λυγμοὶ τῶν γυναικῶν, τῶν τοποθετημένων παρὰ πόδας τοῦ σταυροῦ καὶ τὰ δάκρυά των ἐν τῷ μέσῳ τῆς γενικῆς σιωπῆς ἐνεῖχον τι τὸ συγκινητικόν.

Εκεῖνοι, οἵτινες εἶχον ἔλθει ὁμοῦ καὶ ἐκ τοῦ πανδαιμονίου τούτου εἶχον χωρισθῆ, ἤρξαντο καλοῦντες ἀλλήλους. Ἐδῶθεν κ' ἐκείθεν ὑψοῦντο φωναὶ ἀνήσυχου:

— Οἴμοι! Ἐνὰ Δίκαιον λοιπὸν δὲν κατεδίκασαν;

— Φῦ! ἔδειξε τὴν ἀλήθειαν.

— Τοὺς νεκροὺς ἀνέστησεν! Ἀλλοίμονον!

Καὶ τις εἶπεν ὡσεὶ οὐρλιάζων:

— Δυστυχία εἰς σέ, ὦ Ἱερουσαλήμ!

Ἄλλη δὲ τις φωνὴ κλαυθμηρὰ:

— Ἡ γῆ τρέμει...

Ἐκ νέου χεῖμαρρος ἀστραπῶν ἐχύθη ἐκ τοῦ βάθους τῶν νεφῶν, ὁμοίων μὲ γιγαντιαίας σκιαγραφίας πυρός.

Αἱ φωναὶ ἐπνίγοντο ἢ μᾶλλον ἐχάνοντο εἰς τὸν θόρυβον τῆς καταιγίδος, ἥτις ὑψώθη μετὰ μανίας ἀνηκούστους ἀρπαζούσης καὶ τὰ ἐνδύματα τῶν ἀνθρώπων, ἵνα ταῦτα εἰς τὸ πεδίον διασκορπίσῃ.

— Τρέμει ἡ γῆ, ἀνεφώνησαν ἐκ νέου ἐκ τοῦ πλήθους.

Τινὲς μετὰ σπουδῆς ἔτρεχον· ἕτεροι, ἀκίνητοι ὑπὸ τοῦ φόβου, ἐμειναν ὡς εὐρέθησαν, ἀπολελιθῶμενοι, οὐδὲν ἄλλο σκεπτόμενοι, ἢ μόνον ὅτι φοβερόν τι ἐμελλε νὰ τελεσθῆ.

Ἀλλὰ αἴφνης, ἰδοὺ τὸ σκότος ἀραιούμενον. Ὁ ἄνεμος ἀπώθησεν, ἐμήκυνε, συνήνωσε τὰ νέφη, διὰ νὰ τὰ διαλύσῃ ἐκ νέου ὡς ράκη ἐφθαρμένα. Τὸ φέγγος ἠύξανε καὶ τέλος τὸ σκοτεινὸν κάλυμμα ἠνοίχθη καὶ παρὰ τοῖς σχισμοῖς ἐχύθη κύμα ὀλόκληρον ἡλιακῶν ἀκτίνων. Τὸ πᾶν δὲ ἔλαμψεν. Ὁ Γολγοθᾶς, οἱ σταυροί, τὰ τεθλιμμένα πρόσωπα.

Ἡ κεφαλὴ τοῦ Ναζωραίου ἐκλινε κάτω ἐπὶ τοῦ στήθους του, ὡχρὰ ὡς κηρός. Οἱ ὀφθαλμοὶ του ἦσαν ἀνοικτοὶ καὶ τὰ χεῖλη του χλωμὰ.

— Ἀπέθανεν! ἐμορμύρισε ἡ Ἀνταία.

— Ἀπέθανεν! ἐπᾶνέλαθεν ὁ Κίννας.

Τότε ὁ ἐκατόνταρχος ἐτρέπησε διὰ τῆς λόγῃς του τὴν πλευρὰν τοῦ ἐσταυρωμένου.

Πρᾶγμα παράδοξόν. Μόλις τὸ πλῆθος ἐπαυετὸ τὸν ἥλιον καὶ τὸν νεκρὸν ἐφάνη ἀνα-

θαρρύνον. Ἐπλησίασεν ἐγγύτερον τοῦ τόπου τῆς καταδίκης, ὅπου πλέον οἱ στρατιῶται δὲν τοὺς ἠμποδίζον.

Σαρκαστικά φωναὶ ἠκούοντο:

— Κατάβηθι τοῦ σταυροῦ σου! Κατάβηθι!

Ἄν δύνασαι!

Ἡ Ἀνταία ἐβλεπεν ἀκόμη τὴν ὠραίαν ἐκείνην κεφαλὴν του καὶ εἶπε χαμηλῆ τῆ φωνῆ, ὡσεὶ καθ' ἑαυτὴν ὠμιλοῦσα:

— Ἀληθῶς, θ' ἀναστήθῃ;

Ἐθεώρει δὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς του καὶ τὰ χεῖλη του, ὑποκύανα ἐκ τῶν κηλίδων, τοὺς βραχιόνάς του, τεταμένους καὶ ἀδρανεῖς, τὸ σῶμα του, ἀκίνητον καὶ ἐξησθενημένον· ὁ δὲ τόνος τῆς φωνῆς τῆς ἐδείκνυεν ἀμφιβολίαν ἀπέλπιδα.

Ἡ αὐτὴ ἀμφιβολία περιέβαλλε καὶ τὴν ψυχὴν τοῦ Κίννα. Δὲν ἐπίστευεν εἰς τὴν ἀνάστασιν τοῦ Ναζωραίου, ἀλλ' ἦτο βέβαιος, ὅτι ἂν ἔζη, διὰ τῆς δυνάμεώς του, καλῆς ἢ κακῆς, αὐτὸς μόνος θὰ ἠδύνατο νὰ σώσῃ τὴν Ἀνταίαν.

Ἐν τούτοις τὸ πλῆθος ἠύξανε πάντοτε περὶ τὸν σταυρὸν. Ἐπὶ πλέον σκωπτικά αἱ φωναὶ ἐπανελάμβανον:

— Κατάβα τοῦ σταυροῦ σου! Κατάβα τοῦ σταυροῦ σου!

— Κατάβα! — ἀνεφώνησε καὶ ὁ Κίννας ἀπελπὶς ἐκ βάθους καρδίας. — Θεράπευσον ταύτην καὶ τὴν ψυχὴν μου λάβε!

Ὁ οὐρανὸς κατέστη διαυγής. Τὰ ὄρη ἔμενον ἀκόμη κεκαλυμμένα ὑπὸ τῆς ὀμίχλης. Ὅμως ἄνωθι τοῦ Γολγοθᾶ καὶ τῆς πόλεως οὐδὲν νέφος ἐπλανᾶτο. Τὸ κωδωνοστάσιον Ἀντωνία ἐλαμπεν εἰς τὸν ἥλιον, ὡς ἄλλος τις ἥλιος. Εἰς τὸν δροσερὸν δὲ ἀέρα ἐπέτων ἑκατοστύες χελιδόνων.

Ὁ Κίννας ὑπέδειξεν ὅτι ἐπρεπε νὰ ἐπιστρέψωσι.

Πρὸ πολλοῦ εἶχε διέλθει ἡ μεσημβρινὴ ὥρα. Ὅτε δ' ἐπλησίαζε πρὸς τὴν οἰκίαν τῆς, εἶπεν ἡ Ἀνταία:

— Ἡ Ἐκάτη σήμερον δὲν ἐφάνη!

Ὁ Κίννας τὸ εἶχεν ἤδη σκεφθῆ.

IX

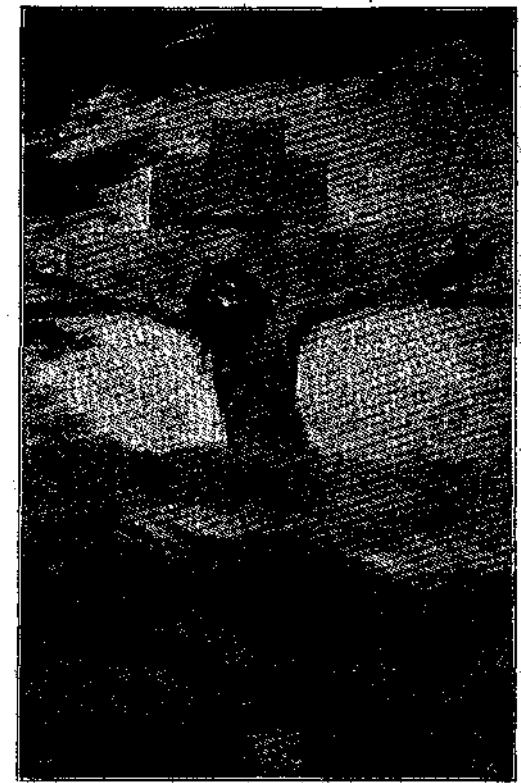
Ἐπὶ πλέον οὐδὲ τὴν ἐπιούσαν ἀνεφάνη τὸ ἀπαίσιον ὄραμα.

Ἡ ἀσθενὴς εἶχε πολὺ ἀναζωογονηθῆ, διότι ὁ Τίμων τὰ μέγιστα ἀνησυχῶν διὰ τὴν ὑγείαν τῆς κόρης του καὶ καταφοδηθεὶς ἐκ τινος ἐπιστολῆς τοῦ Κίννα, κατέλιπεν ἐν σπουδῇ τὴν Ἀλεξάνδρειαν καὶ ἐφθασε διὰ τῆς Καισαρείας, ἵνα ἐπανίδῃ δι' ὑστάτην φοράν τὸ μόνον αὐτοῦ τέκνον.

Ἡ Ἐλπίς ἐζήτη νὰ εἰσέλθῃ ἐν τῇ καρ-

δίᾳ τοῦ Κίννα, ἀλλ' οὗτος δὲν ἐτόλμα πλέον νὰ τὴν δεχθῆ, δὲν ἐτόλμα πλέον νὰ ἐλπίζῃ.

Ἐν Ἀλεξανδρείᾳ καὶ τῇ ἐρήμῳ ἐπῆλθον πολλάκις διαλείμματα μεταξὺ τῶν ὁραμάτων ἅτινα ἐφόνευον τὴν Ἀνταίαν, ἀλλὰ μόλις ἐπὶ μίαν ἡμέραν καὶ ποτὲ ἐπὶ δύο.

Ἡ κεφαλὴ τοῦ Ναζωραίου, ἐκλινῶς ταπεινῶς ἐπὶ τοῦ στήθους του, ὡχρὰ ὡς ὁ κηρός.

Ὁ Κίννας λοιπὸν ἀπέδιδε τὴν ἐνεστώσαν ἀνακούφισιν εἰς τὴν ἀφίειν τοῦ Τίμωνος καὶ εἰς τὴν ἐντύπωσιν, ἣν ὁ καταδικασθεὶς Ναζωραῖος ἐπέφερε, ἐντύπωσιν τόσο βαθεῖαν, ὥστε δὲν ἠδύνατο νὰ ὀμιλῇ δι' ἄλλο τι ἀκόμη καὶ εἰς αὐτὸν τὸν πατέρα τῆς. Οὗτος ἤκουε προσεκτικῶς μὴ ἀντιλέγων καὶ ἐσκέπετο, ἐρωτῶν περὶ τῆς διδασκαλίας τοῦ Ναζωραίου, περὶ ἧς ἡ Ἀνταία οὐδὲν ἄλλο ἐγνώριζεν ἢ ὅ,τι ὁ διοικητὴς τῆ εἶχεν εἰπῆ.

(Ἐπεται τὸ τέλος)

Παρακαλοῦνται ὅσοι ἐκ τῶν ἡμετέρων συνδρομητῶν καθυστεροῦσι τὴν συνδρομὴν των, εὐαρεστούμενοι, νὰ μᾶς ἀποστείλωσι ταύτην σνντόμως ὅπως τοῖς ἀνταποστειλώμεν, ἐγκαίρως τὴν ἀπόδειξίν των μετὰ τοῦ ἀριθμοῦ τοῦ λαχείου των τῆς προσεχοῦς κληρώσεως, τοῦ Ἰανουαρίου.

ΑΠΟΜΝΗΜΟΝΕΥΜΑΤΑ

ΤΗΣ ΔΙΚΤΑΔΟΣΙΑΣ Σ. ΣΤΑΥΡΟΥΠΟΠΟΥ

(συνέχεια ἴδε προηγ. φύλλον)

Ο χαρακτήρ του ἀρχιληστή. — Ο που ἀπορρίπτει τὸ προσώπειον

Τούτο ὅμως δὲν ἦτο εὐκολόν. Ὁ ἀρχιληστής δὲν ἦτον ἐκ τῶν νευρικῶν ἐκείνων ἀνθρώπων, οἱ ὅποιοι καταπραΰνονται ἀμέσως μετὰ τὸν θυμὸν των. Ἦτο τούναντίον ἐκ τῶν ἀγρίων ἐκείνων, ὅποιοι ἀπαξ θυμωθέντες, δὲν καταπραΰνονται εὐκόλως, εἰμὴ ὅταν πληρώσωσι τὴν ἐπιθυμίαν τῆς ἐκδικήσεώς των.

Ὁ λήσταρχος εἶχεν ἀποβάλλει ἤδη τὸ προσώπειον. Δὲν προσεπάθει νὰ μὴ παρουσιάζεται ὡς ἄνθρωπος τηρῶν τὰς ἐντολάς τοῦ Θεοῦ, τοῦ ὁποίου ἀπόστολον ἐνόμιζεν ἑαυτὸν. Δὲν ἀπέκρυπτεν ὅλα τὰ κακοῦργα ἐνστικτὰ του, οὐδὲ τὴν ἐπιθυμίαν, ἣν εἶχε, τοῦ νὰ μὲ φονεύσῃ, αὐτὸς ὁ ἐπαγγελλόμενος ἐν ἄλλῃ ὥρᾳ τὸν εἰρηνοποιόν.

Τοσαύτη δ' ἦτο ἡ ὀργή του, ὥστε δὲν ἔφαγε τὴν μεσημβρίαν. Οὔτε καὶ ἐγὼ ἠδυνήθην νὰ φάγω τίποτε, ἐκ τοῦ κατέχοντός με φόβου καὶ τῆς ἀγωνίας.

Ἄλλ οὔτε καὶ ἐκοιμήθη ὁ λήσταρχος ἐκ τῆς ὀργῆς. Ἐξηκολούθει ἀπειλῶν καὶ ὑβρίων ἐπὶ ὥρας, ἐνῶ ἐγὼ ἐσιώπων.

Τὴν 4ην ὥραν μ. μ. μοὶ ἔδωκε πρὸς ἀντιγραφὴν σχέδιον ἐπιστολῆς πρὸς τοὺς γονεῖς μου, δι' ἧς εἰχόντων πέντε νέας χιλιάδας ναπολεόνια. Ἐν τῇ ἐπιστολῇ ἐτάσσετο προθεσμία τριῶν ἡμερῶν πρὸς καταβολὴν τῶν νέων λύτρων.

Κλαίων καὶ γονυπετῆς παρεκάλεσα καὶ πάλιν τὸν ἀρχιληστήν νὰ μὴ ἐπιμείνῃ εἰς τὴν νέαν του ἀπαίτησιν ἢ νὰ πέμψῃ τοῦλάχιστον συντόμως τὴν ἐπιστολήν, ἀλλ' αὐτὸς ἀποτόμως μοὶ ἠρνήθη, εἰπὼν μοι:

— Θὰ γείνη ὅ,τι λέει ὁ Πανόπουλος καὶ ὄχι ὅ,τι λέγεις εὐ. Γράψε τὴν ἐπιστολήν, γιατί μοὶ χρειάζεται τὸ βράδυ.

Ἐκὼν ἄκων ἀντέγραφα τὴν νέαν ἐπιστολήν, τὴν ὁποίαν καὶ παρέδωκα εἰς τὸν λήσταρχον.

Μετ' ὀλίγον, ἐνῶ ὁ Πανόπουλος εἶχεν ἐξέλθει τοῦ Σπηλαίου, ἵνα προετοιμάσῃ τὰ τοῦ φαγητοῦ τῆς ἐσπέρας, μὲ ἐπλησίασεν ὁ Ρουμελιώτης, ὅστις ἤρχισε καὶ πάλιν νὰ μοὶ ὀμιλῇ περὶ τῆς ὀργῆς τοῦ Πανοπούλου.

— Ἀσχματῆν ἔχεις, ὡρὲ Σπύρο, μοὺ λέγει. Ὁ καπετάνιος εἶρε σκελὶ ἀπὸ τὸ θυμὸ. Γιὰ νὰ ἰδοῦμε πῶς θὰ ξεμπερδέψῃ αὐτὴ ἡ δουλειά.

Παρεκάλεσα τότε τὸν ληστήν, ἵνα μεσολάβησῃ παρὰ τῷ καπετάνιῳ του καὶ μὴ ἐπιμείνῃ εἰς τὴν νέαν του ἀξίωσιν.

Ὅπου ὁ Πανόπουλος καὶ ὁ Ρουμελιώτης φεύγουν.

Τὴν ἐσπέραν ἐδειπνήσαμεν ὡς συνήθως ἐνωρίς, οὐδεὶς ὅμως ἔφαγε μὲ ὄρεξιν.

Μετὰ τὸ γεῦμα ἐκαπνίσσαμεν καὶ ἐξηπλώθημεν πρὸς ὕπνον. Εἰς ἐμὲ ὅμως ἦτο ἀδύνατον νὰ κοιμηθῶ. Κατειχόμεν ὑπὸ τοιοῦτου φόβου καὶ ἀγωνίας, ὥστε ἐνῶ ἤμουν ἐξυπνος, ἐνόμιζα ὅτι ἐβλεπα, πρὸ ἐμοῦ φαντάσματα. Εἰς τὰ ὠτά μου ἀντήχουν αἱ ἀπειλαὶ τοῦ ἀρχιληστοῦ καὶ μοὶ ἐφαίνετο, ὅτι οὗτος ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμήν θὰ ἐπραγματοποιεῖ ταύτας.

Ἐνῶ δὲ διετέλουν εἰς τοιαύτην κατάστασιν, βλέπω περὶ τὴν δεκάτην ὥραν τῆς νυκτὸς τὸν ἀρχιληστήν καὶ τὸν Ρουμελιώτην ἐγειρομένους καὶ ἐτοιμαζομένους πρὸς ἀναχώρησιν.

Πρὸς στιγμήν ἐφοβήθην, ὅτι ὑπῆρχε κίνδυνός τις, ἀνακαλυφθέντος τοῦ κρησφυγέτου, ἀπέβαλον ὅμως τὴν ἰδέαν ταύτην ἰδὼν τὴν ἀταραξίαν τῶν ληστῶν.

Ὁ Πανόπουλος τότε ἔλαβέ μεθ' ἑαυτοῦ τὰ σκευδιά, τὰ περιέχοντα τὰ λύτρα, τὰ ἔθεσεν ἐντὸς τῶν δύο τράστων καὶ ἔλαβε τὸ ἐν αὐτῶ καὶ τὸ ἕτερον ὁ Ρουμελιώτης.

Ἐρώναζε κατόπιν τὸν Τσελέπην, εἰς τὸν ὁποῖον εἶπε δυνατὰ διὰ νὰ τὸν ἀκούσω ἐγὼ, νὰ ἔχῃ τὸν νοῦν του, διότι αὐτοὶ θὰ ἐπιστρέψουν. Ἴνα δὲ μὰς πείσῃ περὶ τούτου ἀφήκαν ἐν τῷ Σπηλαίῳ τὴν κάπα του καὶ τὴν τσάντα του.

Ἐγὼ ἐνόμισα, ὅτι οἱ δύο λησταὶ ἀπήρχοντο, ἵνα κρύψωσι πρὸς τὸν θησαυρὸν τῶν, ἀνέμενον δὲ τὴν ἐπιστροφήν αὐτῶν.

Το σχέδιόν μου περὶ τῆς δραπετεύσεως. — Ὡς ἐξετελέσθη.

Μετ' ἀπορίας μου ὅμως παρετήρησα, ὅτι ἡ ὥρα παρήρχετο χωρὶς οἱ λησταὶ νὰ ἐπιστρέψουν. ἤρχισα δὲ νὰ πιστεύω, ὅτι ἀνεχώρησαν πρὸς διεξχωγῆν νέων συνεννοήσεων διὰ τὰ λύτρα, ἀφήσαντές με εἰς τὸν Τσελέπην. Ἀπὸ τῆς στιγμῆς αὐτῆς μοὶ ἐγεννήθη ἡ ἰδέα τῆς δραπετεύσεως. Αὕτη καὶ μόνον ἡ σκέψις κατέλαβε πλέον τὸν νοῦν μου καὶ προσεπάθουν νὰ ἐξεύρω τὸ μέσον τῆς ἐπιτυχούς ἐκτελέσεως ταύτης.

Περὶ τὴν 4ην πρωϊνὴν ὥραν ὁ Τσελέπης ἐγερεθεὶς ἔσφαξε δύο κοττόπουλα, τὰ ὁποῖα μὰς εἶχον μείνει, καὶ τὰ ἔθεσε νὰ μαγειρευθῶσι. Μετ' ὀλίγον ἠγέρθη καὶ ἐγὼ, ἐκαθαρίσθη καὶ ἔρριψε ὕδωρ εἰς τοὺς ὀρθαλμούς μου, οἱ ὅποιοι εἶχεν ἐρεθισθῆ ἐκ τῆς ἀϋπνίας καὶ τῶν δακρύων.

Τὸ φαγητὸν ἠτοιμάσθη ἐνωρίτατα, τὴν δὲ ἐβδόμην ἐσπερινὴν ὥραν ἐκαθήσαμεν μετὰ τοῦ Τσελέπη καὶ ἐφάγομεν. Εἶχα δὲ τόσην ὄρεξιν, διότι δὲν εἶχα φάγει τίποτε κατὰ τὴν προηγουμένην ἡμέραν, ὥστε ἔφαγα πλέον τοῦ ἡμίσεως τοῦ ἐνὸς πουλιοῦ. Ὁ Τσελέπης ὄχι μόνον δὲν ὑπέρει, ἀλλὰ καὶ μὲ ὑπερέβλεπεν εἰς τὴν ὄρεξιν.

Ἐνῶ δὲ ἐτρώγαμεν, ἐσκεπτόμην πρὸς ἐξεύρεσιν τοῦ μέσου τῆς δραπετεύσεως, ὥστε μοὶ ἐπῆλθεν ἡ ἰδέα νὰ μεθύσω τὸν Τσελέπην, οὗτινος τὴν πρὸς τὸ πίνειν κλίσιν ἐγνώριζα ἤδη καὶ ἐπωφελοῦμενος τῆς μέθης τούτου νὰ δραπετεύσω.

Τὸ σχέδιόν μου ἔθεσα ἀμίσως εἰς ἐνέργειαν. Εἶχονμεν ὠραῖον μαῦρον οἶνον ἐγέμιξα δὲ συνεχῶς ἐξ αὐτοῦ τὸ ποτήριον τοῦ ληστοῦ μέχρι στεφάνης, οὗτος δὲ τὸ ἐρρόφα μεθ' ἡδονῆς.

(ἔπεται τὸ τέλος)

Η ΣΗΜΑΙΑ

Τὸ στράτευμα ὑπὸ τὴν ἀρχηγίαν τοῦ στρατηγῶ Δεβέρτ ἐπροχώρει, ἔχον ὡς τέρμα τὸ μικρὸν χωρίον Βατερλώ.

Ὁ στρατηγὸς Δεβέρτ τὴν πρωϊάν εἶχε λάβει διαταγὴν ὑπὸ τοῦ Αὐτοκράτορος Ναπολέοντος νὰ εὐρίσκηται εἰς Βατερλώ τὴν τετάρτην μετὰ μεσημβρίαν. Ὁ στρατηγὸς μετὰ τοῦ ἐπιτελείου του ἐθάδιζεν εἰς τὸ τέλος τοῦ στρατεύματος, ὅτε αἰφνιδίως εἰς τῶν ἀξιωματικῶν λέγει πρὸς τὸν στρατηγὸν « Ἀρχηγέ, παρατηρήσατε τὸ μικρὸν αὐτὸ νέφος εἰς τὸ ἄκρον τῆς ὁδοῦ » πράγματι δὲ ἐφαίνετο, ὅτι ἡ κόνις τῆς ὁδοῦ ἀνεσηκώνετο ἀπὸ πηδήματα ἵππου. Τότε ὁ στρατηγὸς διατάσσει δύο ἵππεὶς νὰ προπορευθῶσι διὰ νὰ ἴδωσι τί συμβαίνει.

Μετὰ δέκα λεπτὰ οἱ ἵππεὶς ἐπαήρχοντο ἔχοντες ἐν τῷ μέσῳ αὐτῶν ἓνα δεκανεά τῆς φρουρᾶς τοῦ Μεγάλου Ναπολέοντος διάτρητον ἐκ τῶν σφαιρῶν καὶ ἐτοιμον νὰ ἀποθάνῃ.

Ὁ δεκανεὺς αὐτὸς χωρὶς διόλου νὰ ἀναπαυθῆ καὶ ἀναπνεύσῃ πλησιάζει τὸν στρατηγὸν καὶ χαιρετίζων αὐτὸν λέγει τὰ ἑξῆς, μὲ φωνὴν πάλλουσαν καὶ διακεκομμένην :

« Αὐτοκράτωρ κινδυνεύει ἀπωλέσθη ἡ μάχη προφθάσατε τὸν Μέγαν » καὶ κατέπεσε ξηρὸς ἐπὶ τοῦ ἐδάφους.

Ἴδου δὲ ἐν ὀλίγαις τί εἶχε συμβῆ.

Ὁ Μέγας Ναπολεὼν ἐστρατοπεδευμένος εἰς Βατερλώ, ἰδὼν φθάνοντα τὰ ἐχθρικά στρατεύματα, στέλλει ἀμέσως ἀγγελιαφόρον πρὸς τὸν στρατηγὸν Δεβέρτ, παραγγέλλων εἰς αὐτὸν νὰ ἐπισπεύσῃ τὴν ἀναχώρησίν του, ἀλλ' ὅμως ἰδόντες αὐτὸν οἱ ἐχθροὶ, τὸν συνέλαβον. Ὁ Ναπολεὼν δὲν ἐπρόφθασε νὰ στείλῃ ἄλλον, διότι πάραυτα ἤρχισεν ἡ περιβόητος ἐκείνη μάχη, ἡ ἀποθανάτισσα τὸ μικρὸν ἐκεῖνο χωρίον καὶ καταστρέψασα τὴν μεγάλην καὶ ἐνδοξὴν ἐκείνην αυτοκρατορίαν.

Ἐν τούτοις ἐν τῷ μέσῳ τῆς μάχης εἰς ἵππεὺς κατάρθρωσε νὰ διαφύγῃ καὶ νὰ ὑπάγῃ πρὸς εἰδοποιήσιν τοῦ στρατηγῶ. Ἐννοήσαντες ὅμως αὐτὸν, ἤρχισαν πυροβολοῦντες μερικοὶ στρατιῶται, ὅστις ὅμως μὲ ὄλας αὐτοῦ τὰς πληγὰς ἔφθασε μέχρι τοῦ στρατηγῶ Δεβέρτ καὶ ἀναγγέλλας τὰ συμβάντα εἰς αὐτὸν, ἀπέθανεν ἐκ τῶν πληγῶν.

Β'.

Τὸ ὑπὸ τὴν διοίκησιν τοῦ στρατηγῶ Δεβέρτ στράτευμα ἀπετελεῖτο ἐκ δισχιλίων πεζῶν, οἵτινες φθάσαντες σχεδὸν εἰς τὸ τέλος τῆς μάχης, ἀφου ὁ στρατηγὸς τοῖς εἶπε τὰ ἑξῆς : « Στρατιῶται τοῦ μεγάλου Ναπολέοντος νικηταὶ τοῦ Αὐστέρλιτς καὶ τῆς Γένας δεῖξατέ τους πῶς ἀποθνήσκουν οἱ Γάλλοι σώσατε τὴν τιμὴν τῆς σημαίας σας »

Καὶ ἠκούσθη ἐν διάτρητον « ἐμπρός » καὶ εἰς ἀλαλαγμὸς ἐξεληθὼν ἐκ δισχιλίων ἀπληκτισμένων ἀνδρῶν, ἐτοιμῶν ν' ἀποθάνωσι.

Τότε φοβερὰ καὶ πρωτοφανῆς σκηνὴ συνέβη, εἰ σύμμαχοι ἐξεμάνησαν, βλέποντες καὶ ἄλλους ἐχθροὺς, ἐπέπεσαν δὲ ἐπ' αὐτῶν μετὰ τρομερᾶς ὀρμῆς, διασπείροντες αὐτοῖς τὸν θάνατον, μέχρις ὅτου ἔμειναν μόνον ἑκατὸν, περίξ τῆς σημαίας των. Σχηματίσαντες δὲ κύκλον καὶ θέσαντες αὐτὴν ἐντὸς, προσεπάθουν νὰ τὴν ὑπερασπίσωσι μέχρι τέλους, συλλογιζόμενοι, ὅχι τὸν ἑαυτῶν, ἀλλὰ τὴν τιμὴν τῆς σημαίας των. Τότε ὁ στρατηγὸς βίψας ἐπ' αὐτῆς περιτίδα, δι' ἐνός πυροβολισμοῦ ἀναφλέγει αὐτὴν καὶ ἡ τρίχρως ἐκείνη σημαία, ἡ τοσοῦτους θριάμβους καὶ νίκας κομήσασα, ἤρξατο ἤδη καιομένη

Καὶ ὡσεὶ προσεπάθει διὰ τοῦ φωτός τῆς νὰ δεῖξῃ ἐν τῇ ἀρχαίμην ἤδη σκοτίᾳ, εἰς τοὺς ἐχθροὺς τῆς, τὰ πρόσωπα τῶν μεγάλων ἐκείνων ἀνδρῶν, οἵτινες ὑπερήσπισαν καὶ ἔσωσαν τὴν τιμὴν αὐτῆς ὑπερανθρώπως, αὕτη ἐκαίετο βραδέως.

Ὁμοῦ δὲ μὲ τὸ ἐνδοξὸν τέλος τῆς σημαίας, οἱ ἐχθροὶ ἐν ἔβλεπον πλέον τοὺς ἀνδρείους αὐτῆς προμάχους ζῶντας, νεκροὺς ὅμως

Ἐπ' αὐτῶν δὲ ἀνεπαύετο ὁ μὴ καεὶς ξύλινος αὐτῆς σταυρὸς, διὰ νὰ πιστοποιήσῃ τὸ μεγαλεῖον τοῦ ἐνδοξοῦ αὐτῶν τέλους

Γ'.

Μετὰ τὸ τέλος τῆς φοβερᾶς ἐκείνης μάχης, δὲν δύναται τις νὰ περιγράψῃ τὴν τρομερὰν καταστροφήν τοῦ ἀνδρείου ἐκείνου στρατοῦ τῆς Γαλλίας.

Ἐν τῷ μέσῳ δὲ τῆς ἀτάκτου ἐκείνης φορᾶς διεκρίνε τις καὶ πολλοὺς ἐφίππους ἀξιωματικοὺς μὲ τεθλιμμένον ἦθος διευθυνομένους πρὸς τινα ἐκεῖσε ἔπαυλιν.

Ἐπὶ κεφαλῆς δὲ αὐτῶν ἓνα ἵππεα μικρόσωμον σιωπηλὸν καὶ κατεβεβλημένον ἐκ τῆς συμφορᾶς.

Δὲν ὠμίλει, ἀλλ' ἐβύθιζε τὸ βλέμμα ἐντὸς τοῦ σκοτούς, ἐν τῷ μέσῳ τοῦ ὁποῖου εὐρίσκοντο τὰ λείψανα τοῦ μεγάλου ἐκείνου στρατοῦ καὶ παρεδίδοτο εἶτα εἰς βαθὴν βεμβασμὸν

Ἦτο ὁ Μέγας Ναπολεὼν

Εἰσῆλθε εἰς τὴν ἔπαυλιν μετὰ τῶν ἄλλων ἀξιωματικῶν καὶ οὐδεὶς τὸν ἐπανεῖδε πλέον.

Ε. Φ. Πρίντζις

Μετὰ διαφοριᾶν . . . μετὰ φιλῶν του.

— Στάσου, ἀδελφέ, νὰ περάσω ὄλο στὴν μέση τοῦ δρόμου εὐρίσκεσαι;

— Καὶ σὺ, ἔπου θὰ σταθῶ, ἀπ' ἐκεῖ θὰ βρεθῆς νὰ περάσης. Ἄς τὸ καλὸ!

— ὦ, διάβολε! τί ἄνθρωπος!

ΜΩΣΑΪΚΟΝ

Ὁ θεὸς εἰς τὸν ἀνεψιὸν του.

— Ἐγὼ σὲ συμβουλεύω νὰ τὴν πάρῃς. Τὴν θέλεις τὴν ὠραιότητα, αὐτὴ ταχέως παρέρχεται.

— Ναι θεέ, ἀλλὰ γνωρίζετε, ὅτι τούναντιον ἡ ἀσχημία διαρκῶς μένει.

*

Ὅποια διαφορὰ μεταξὺ πολέμου καὶ ψευδοπολέμου;

— Ὅτι εἰς μὲν τὸν ψευδοπόλεμον δίδομεν ἀέρα εἰς τὸν ἐχθρὸν, ἐνῶ εἰς τὸν πόλεμον τὸν λαμβάνομεν.

*

Μάθημα ἀνθρωπολογίας.

— Πῶς ἀποδεικνύεται, ὅτι ὁ ἄνθρωπος κατὰγεται ἐκ τοῦ πηθήκου;

— Ἐκ τοῦ ὅτι ἀμφότεροι, ἐν ὧρα κινδύνου, τραβοῦν τὰς τρίχας τῆς κεφαλῆς των.

*

— Ὅποια διαφορὰ μεταξὺ συνειδήσεως καὶ ὑποκαμίτου.

— Ὅτε ἀμφότερα κηλιδοῦνται, μὲ τὴν διαφορὰν ὅτι, αἱ κηλίδες τοῦ ἐνὸς ἀποπλύνονται, ἐνῶ τῆς συνειδήσεως μένουσι.

*

Περὶ Ἑλλάδος, ὁμιλῶν τις ἔλεγεν, ὅτι οἱ Ἕλληνας θὰ ὠμίλουσιν ὀλιγότερον, ἐὰν ἦσαν πάντες συμπολιτεύομενοι.

*

Καθορισμὸς τῆς ἰσότητος.

— Ἡ ἰσότης τείνει εἰς τὴν ἐξίσωσιν τῶν ὑποδεστέρων πρὸς τοὺς ἀνωτέρους.

Μετὰ διαφοριᾶν μετὰ τῆς συζυγοῦ του.

— Ὁρα! Αἰωνίως, ἐναντία εἶσαι. Ἴδου πάλιν. Ὅταν ἐγὼ φορῶ τὴν ρόμπαν μου, σὺ ἐτοίμη νὰ ἐέλθῃς καὶ ὅταν ἐγὼ εἶμαι ντυμένος, σὺ βάζεις τὸ ματινέ σου.

— Θεέ μου, τί ἄνθρωπος! Δὲν μοῦ εἶπες, ὅτι δὲν σ' ἀρέσει ἡ ἀπομίμησις καὶ νὰ μὴν ἐπαναλαμβάνω τὰς πράξεις σου;

Χαρακτηριστικὴ δήλωσις ἐνὸς δημάρχου. Γενομένης ἐπιθεωρήσεως παρὰ τοῖς παντοπώλαις καὶ οἰνοπώλαις κατεσχέθησαν ὅσα ἐδώδιμα καὶ ποτὰ ἐθεωρήθησαν βλαβερὰ εἰς τὴν υγείαν τῶν πολιτῶν καὶ ἀπεστάλησαν πρὸς τὰ φιλανθρωπικὰ καταστήματα!

Δήλωσις γαμβροῦ.

Νέος τις καλοανατετραμμένος ζητεῖ θέσιν γαμβροῦ παρὰ τινι ἡσύχῳ καὶ εὐκαταστάτῳ οἰκογενεῖᾳ.

Υἱὸς τις φιλελευθέρων αἰσθημάτων ἠρώτησε τὸν πατέρα του, τί σημαίνουναι αἱ λέξεις: ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ, ΙΣΟΤΗΣ, καὶ ΑΔΕΛΦΟΤΗΣ.

— Ἀπλούστατον, τῷ ἀπαντᾷ ὁ πατὴρ του, ἀδελφότης ἐνοεῖ νὰ βοηθῆ τις παντὶ σθένει τοὺς ἀδελφοὺς του ἰσότης ὅτι οὐδέποτε ἄτομόν τι εἶνε ἴσον πρὸς ἄλλο, ἐλευθερία δὲ ὅτι μόνον εἰς ἐπικεφαλίδας τίλων καὶ νομισμάτων δύναται νὰ ἀρμόζῃ.

Ἐν τινι συλλόγῳ ὁ κοσμητὴρ ἐτοποθέτει τὰς κυρίας ἐπὶ τῶν ὑπαρχόντων καθισμάτων, ἐνῶ πάντες οἱ κύριοι διετέλουσιν ὄρθιοι, ὅτε οὗτοι τῷ λέγουσι.

— Ποῦ ἤδη θὰ τοποθετήσετε ἡμᾶς, κύριε κοσμητῶρ.

— Ἐπὶ τῶν ποδῶν σας, τοῖς ἀπήνησεν οὗτος μειδιῶν.

— Τί ἐσκότωσατε; ἠρώτα τις κυνηγὸν ἐπιστρέφοντα ἐκ τοῦ κυνηγίου, ἀφοῦ δὲν ἐφέρατε τίποτε;

— Καλλίτερον ἀπὸ αὐτό, φίλε μου. Ἐσκότωσα τὸν κυρὸν μου!

Η ΜΟΥΣΙΚΗ ΑΝΕΥ ΔΙΑΔΕΚΑΛΟΥ

ΥΠΟ

ΧΑΡΙΛΑΟΥ Σ. ΑΝΕΜΟΓΙΑΝΝΗ

(συνέχεια τῆς προηγούμενου φύλλου)

Ἀπαντῶμεν ἐνίοτε συμπλέγματα συνιστάμενα ἐκ πέντε φθογγωσῶν, ἐξ ἑπτά, ἐξ ἑννέα, ἢ καὶ ἄλλων ἀριθμῶν ἴσων ἢ ἀνίσων. Τότε δέ, καθὼς καὶ εἰς τὰ τριόλια, ὑπάρχει ὁ ἀριθμὸς ὁ δευτέρων τῆν ποσότητα αὐτῶν.

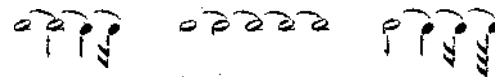

Αἱ τοιαῦται ὁμῶς ἀξίαι ἐν εὐρίσκονται ἐν μεγάλῃ χρήσει. Δυνάμεθα πρὸς τούτοις πρὸς αὐξήσιν τῆς διάρκειας νὰ ἐνώνωμεν ἑαυθέρως ἀξίας. Τὸ σημεῖον τὸ δευτέρων τῆν τοιαύτην σύζευξιν ὀνομάζεται ἐνωτικόν.

Τὸ πρῶτον ἐκ τῶν τεσσάρων παραδείγματων, ἧτοι τὸ μακρὸν, ἐνούμενον μετὰ τοῦ ἡμίμακρου, ἀποτελεῖ ἀξίαν τινά, ἧτις ἀπλοῦστερον παρίσταται δι' ἐνὸς ἐστιγμένου μακροῦ $\overline{\sigma} \overline{\rho} = \sigma$. Τὸ τέταρτον ἐπίσης παράδειγμα παρίσταται $\overline{\rho} \overline{\rho} = \rho$. Τὸ δεῦτερον ὁμῶς καὶ τὸ τρίτον δὲν εἶναι δυνατόν ἄλλως νὰ παρασταθῶσιν.

Ὡσαύτως δὲ πολλὰ κατὰ συνέχειαν ἀξίαι ἐνῶνται νὰ συζευχθῶσιν διὰ τοῦ ἐνωτικοῦ. Διὰ τῶν μέσων λοιπὸν τούτων δύναται ὁ συνθέτης νὰ δώσῃ ὅσῃν διάρκειαν θέλει εἰς τὸν ἦχον.

Περὶ ποδῶν.

Ἡ ὅλη διάρκεια μουσικοῦ τινος τεμαχίου, διαιρεῖται εἰς διάφορα βραχεῖα ἴσα μέρη, ταῦτα δὲ ἀποτελοῦσι τοὺς μουσικοὺς λεγομένους πόδας, ἐηλουμένους κατὰ πρῶτον διὰ τινος ἤχου μᾶλλον ἐντόνου.

Νὰ γνωρίζομεν καὶ νὰ παίζωμεν ἐμμέτρως, συνίσταται εἰς τὸ νὰ διακρίνωμεν ἐντελῶς τὴν ἰσότητα τῶν τοιούτων ποδῶν καὶ νὰ ἐκτελώμεν ἐντόνως τὸν τονισμόν, ὅστις τοὺς καθιστᾷ αἰσθητοῦς.

Διὰ νὰ διακρίνωμεν τοὺς μουσικοὺς τόνους φέρομεν γραμμάς καθέτως ἐπὶ τοῦ πενταγράμμου. Τὸ δὲ μεταξὺ δύο καθέτων διάστημα, καλεῖται πούς.

Γνωρίζομεν ἤδη ὅτι ἕκαστος πούς περιλαμβάνει ἴσην ἀξίαν φθογγωσῶν.

Ἐκ τῶν ποδῶν ἄλλοι μὲν διαιροῦνται εἰς δύο ἴσα μέρη, ἄλλοι δὲ εἰς τρία καὶ ἄλλοι εἰς τέσσαρα. Αἱ τοιαῦται ὑποδιαιρέσεις ὀνομάζονται χρόνοι.

Ἀριθμοῦνται τρία εἶδη ποδῶν. Ἦτοι πόδες ἐκ δύο χρόνων, ἐκ τριῶν καὶ ἐκ τεσσάρων χρόνων. Δυνάμεθα ὁμῶς νὰ εἴπωμεν ὅτι ὑπάρχει πούς μόνον ἐκ δύο καὶ τριῶν χρόνων, ἐπειδὴ ὁ ἐκ τεσσάρων χρόνων δυνατόν νὰ ἀναφερθῆ εἰς τὸν ἐκ δύο χρόνων πόδα.

Ἐκ τῶν χρόνων τούτων ὁ μὲν πρῶτος ὀνομάζεται ἰσχυρός, ἐπειδὴ καθιστᾷ αἰσθητὸν τὸν πόδα, ὁ δὲ δεῦτερος καὶ τέταρτος ὀνομάζονται ἀσθενεῖς.

Ἐκαστος πάλιν χρόνος, εἴτε ἰσχυρός, εἴτε ἀσθενής, ὑποδιαιρεῖται εἰς πλείστα ἄλλα μέρη. Τὸ πρῶτον μέρος ἐκάστης διαιρέσεως καὶ ὑποδιαιρέσεως εἶνε πάντοτε ἰσχυρὸς χρόνος.

Ἐπάρχουσιν, ὡς εἶδομεν, πόδες ἀπλοῖ καὶ πόδες σύνθετοι.

Ὁ πούς ὀνομάζεται ἀπλούς, ὅταν οἱ χρόνοι ἐξ ὧν ἀποτελεῖται εἰσι διαδικαί διαιρέσεις. Ἡ ποσότης τῶν ἀξιῶν ἢ σχηματίζουσα ἕκαστον χρόνον ἀπλοῦ τινος ποδὸς ἐξισοῦται πάντοτε μὲ σημείον τι ἀπλῆς ἀξίας, δηλαδή μὲ ἐν μακρὸν ἢ ἡμίμακρον ἢ βραχὺ ἢ χρώμα, ἀνευ ὁμῶς στιγμῶν. Ὁ πούς δὲ ὀνομάζεται σύνθετος, ὅταν οἱ χρόνοι ἐξ ὧν ἀποτελεῖται εἰσι τριαδικαί διαιρέσεις. Ἡ ποσότης τῶν ἀξιῶν ἢ σχηματίζουσα ἕκαστον χρόνον συνθέτου τινὸς ποδὸς ἐξισοῦται μὲ σημείον ἐστιγμένου τινὸς ἀξίας δηλαδή μὲ ἐστιγμένον μακρὸν ἢ ἡμίμακρον ἢ βραχὺ ἢ χρώμα κτλ.

Ἐκαστον τῶν τεσσάρων τούτων σημείων (ἧτις τὸ μακρὸν, τὸ ἡμίμακρον, τὸ βραχὺ, τὸ χρώμα,) παριστάνει τὴν ἀξίαν χρόνου τινὸς ἐκ τούτου λοιπὸν ἔχομεν τρία σχήματα πρὸς ἑκφρασιν τῶν ρυθμικῶν σχέσεων.

Δεικνύομεν τοὺς πόδας διὰ κλάσματικῶν ἀριθμῶν, ὧν ἡ ἐνότης ἀποτελεῖ τὸ μακρὸν. Ὁ ἀριθμητὴς τοῦ κλάσματος δεικνύει τὴν ποσότητα τῶν ἀξιῶν, τὴν σχηματίζουσαν τὸν πόδα, ὁ δὲ παρονομαστής τὴν ποιότητα ταύτην τῶν ἀξιῶν. Οὕτω ὁ $\frac{2}{4}$ δεικνύει ὅτι ὁ πούς συνίσταται ἐκ δύο τετάρτων τοῦ μακροῦ, δηλαδή ἐκ δύο βραχέων.

Ὁ $\frac{3}{2}$ δεικνύει, ὅτι ὁ πούς ἀποτελεῖται ἐκ τριῶν ἡμίσεων τοῦ μακροῦ, δηλαδή ἐκ τριῶν ἡμίμακρων. Εἰς τοὺς ἀπλοὺς πόδας ὁ ἀριθμητὴς τοῦ κλάσματος εἶνε πάντοτε 2, 3 καὶ 4 καὶ δηλοῖ τὸν ἀριθμὸν τῶν χρόνων.

Εἰς τοὺς σύνθετους πόδας, οἱ ἀριθμοὶ 2, 3 καὶ 4 ἀντικαθίστανται ὑπὸ τῶν πολλαπλασίων των 6, 9 καὶ 12.

(*Ἐπεται συνέχεια)

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

31. Αίνιγμα

Ένα γράμμα πάρε πρώτα.
Ποιά νά πάρης; Τρέχα 'ρώτα.
Τώρα κάτι τι νά πάρης
και κοντά του νά τὸ βάλῃς.
κάτι μέσ' ἀπὸ τὰ πλοία,
πάρ' το, φίλε, μ' ἡσυχία.

Τώρα, φιλικῶς σοῦ λέγω,
αἰώνως νά προσέχῃς
μέσ τούς φίλους σου νά μέχῃς

32. Γρίφος.

Ἰα ΤΙ μία εἶνε — 29 ἰα τι ΣΠ Αἰνετας.

33. Γρίφος.

Ὅκα φέση ΔΘ 16 ἄρα βίας

Κισσός

ΑΥΣΕΙΣ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΩΝ ΑΣΚΗΣΕΩΝ

7 καὶ 8ου ΤΕΥΧΟΥΣ

25. Πνύξ-νύξ.

Ἔλυσαν αὐτὸ ὁ κ. Παναγ. Παπαθανασίου ἐκ Πατρῶν, ὁ κ. Ἀλέξ. Μιχαηλίδης ἐξ Ἀθηνῶν, ὁ κ. Μιχ. Παπασταύρου ἐξ Ἀθηνῶν, ἡ Δίς Σοφία Δημακοπούλου ἐξ Ἀθηνῶν, καὶ ὁ κ. Στέφανος Τζαβάρας ἐκ Ζακύνθου.

26. Ἐξ-αἴξ.

Ἔλυσαν αὐτὸ ὁ κ. Ἀλέξ. Μιχαηλίδης ἐξ Ἀθηνῶν, ὁ κ. Μιχ. Παπασταύρου ἐξ Ἀθηνῶν, ὁ κ. Γεώργιος... ἐξ Ἀθηνῶν, ἡ Δίς Σοφία Δημακοπούλου ἐξ Ἀθηνῶν καὶ ὁ κ. Στέφανος Τζαβάρας ἐκ Ζακύνθου.

27. Οἱ γαλανοὶ ὀφθαλμοὶ εἶσι θελκτικοί.

Ἔλυσαν αὐτὸ ὁ κ. Ἀλέξ. Μιχαηλίδης ἐξ Ἀθηνῶν, ὁ κ. Παν. Παπαθανασίου ἐκ Πατρῶν, ὁ κ. Μιχ. Παπασταύρου, ἐξ Ἀθηνῶν ἡ Δίς Σοφία Δημακοπούλου ἐξ Ἀθηνῶν καὶ ὁ κ. Γεώργιος... ἐξ Ἀθηνῶν.

ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΣ «ΦΥΣΕΩΣ» ΤΩΝ ΠΑΤΡΩΝ

Ὁ κύριος Ἐδουάρδος Μίσερ καθηγητῆς τῆς Γαλλικῆς ἐν Πάτραις, ἐν τῷ ξενοδοχείῳ τῆς Ἀφροίτας Ὀδοῦ Ἀγ. Νικολάου, διαρκεῖ ανταποκριτῆς τῆς «Φύσεως» καὶ δύνανται οἱ συνδρομηταὶ ἡμῶν νὰ τῷ καταβάλωσι τὰς συνδρομάς τῶν.

Ὁμοίως ἔχει τὴν πληρεξουσιότητα νὰ ἐγγράφῃ καὶ νέους συνδρομητάς.

GEORGES B. STAMATIADI

Roustchouk — Varna — Philippople

BULGARIE

Commissionnaire en tous genres
Specialité de manufactures et
draperie

ΑΔΕΛΦΟΙ ΑΡ. ΜΑΡΙΝΤΖΟΓΛΟΥ ΚΑΙ Σα

ΕΝ ΦΙΛΙΠΠΟΥΠΟΛΕΙ

Ἀποθήκη οἰνοπνευματικῶν ποτῶν. Κατάστημα ἀποικιακῶν εἰδῶν. Ἐργαστήριον ὑψαμελαίου καὶ ταχυνοῦ. Πώλησις λιανικῶς καὶ χονδρικῶς.

STAVRI PARRAJEAN

Proprietarul fabriciei de Cognac

“ΜΙΝΕΡΒΑ”

Buzesti 100 — Bucuresti

Τὰ ἀπράμιλλα ποτὰ τοῦ Ἐργαστηρίου τούτου ἐβραβεύθησαν εἰς τὰς Ἐκθέσεις τῶν Παρισίων τοῦ 1900 καὶ τοῦ Τουρῖνου τοῦ 1902.

Ὁ κ. Παπαγιάννης ἐσπούδασεν εἰδικῶς τὴν κατασκευὴν ἐν Γαλλίᾳ.

ΞΕΝΟΔΟΧΕΙΟΝ

ΜΕΓΑΛΗΣ ΒΡΕΤΑΝΙΑΣ

Μεγάλη Ὀδὸς Πέρα. Ἐν Κωνσταντινουπόλει

Διευθυντῆς ΔΗΜΟΣΘ. ΧΑΛΛΑΣ

Κεῖται εἰς τὸ κεντρικώτερον μέρος τῆς πόλεως μεθάν ὠραίαν ἐπὶ τοῦ Βοσπόρου, ὑπηρεσίαν ἕμμεπτον καὶ μαγερικὴν γαλλικὴν Πρώτης Τάξεως, Table d'Hoie. Διαθέτει δὲ ἑωμάτια ἐν οἰκοτροφίᾳ ἀπὸ 3 — 8 φρ. καὶ ἀπὸ 7 — 10 φρ.

ΔΗΛΩΣΕΙΣ ΤΗΣ “ΦΥΣΕΩΣ”

Παρακαλοῦνται οἱ κ. κ. συνδρομηταὶ μας οἱ ἀποσιέλλοντες ἔργα πρὸς δημοσίευσιν νὰ μὴν ἀνησυχοῦν διὰ τὴν ἀργοπορίαν τῆς καταχωρήσεως, διότι θὰ δημοσιεῖνται κατὰ σειρὰν ἀρχαιότητος.

Παρακαλοῦνται ἐκ τῶν κ. κ. συνδρομητῶν μας οἱ εὐαρεστούμενοι, ὅπως μᾶς στέλλωσιν, ἂν εἶνε δυνατόν, τὴν μικρὰν πρὸς ἡμᾶς ἀλληλογραφίαν τῶν δι' εἰκονογραφημένων δελταρίων τοῦ τόπου τῶν.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ “ΦΥΣΕΩΣ”

Β. καὶ Μ. Σμύρνην. — Ἐπιστολὴ σας ἐλήφθη, ἀπάντησιν ἔχετε ταχυδρομικῶς καὶ ἀναμένωμεν νεότεραν σας. — Δ. Κ. Μιτσοῦλην. — Ἐπιστολὴ σας ἐλήφθη, παραγγελία σας ἐκτελεῖται, γράφομεν ταχυδρομικῶς. — Χ. Β. Σ. Κάλμας. — Ἐπιστολὴ μετὰ περιεχομένου ἐλήφθη, ἔχει καλῶς, ἡσυχεῖτε. — Σ. Χ. Καίρον. Μέρος παραγγελίας ἀπεστάλη. Προσεχῶς ἀποστελλονται καὶ τὰ λεξικά. Γράφομεν. — Δ. Α. Χ. Χάλην. Ζητούμενα φύλλα σας ἀπεστείλαμεν. — Π. Π. Πάτρας. Δελτάριόν σας ἐλήφθη. Διευθύνσις σας ἡλάγη. Ἀπαντήσωμεν ταχυδρομικῶς. — Α. Κ. Καρτῶν. Ἠσυχεῖτε. Σὰς ἀπεστείλαμεν σειρὰν φύλλων ἐκ νέου. Ἀναμένομεν ἀπάντησιν δελταρίου μας. — Ε. Κ. Βῶλον. Ἄδρων σας προσεχῶς στέλλεται. — Μ. Μ. καὶ Δ. Ε. Κωνσταντίνου. Συνδρομαὶ σας ἐλήφθησαν. Ἀποδείξετε μετ' ἀριθμῶν ἐστάλησαν. — Ν. Κ. Νίσιαν. Διευθύνσις σας ἐλήφθη μετὰ ἐσωκλείστου γραμματίου. Εὐχαριστοῦμεν. Ἀποδείξετε μετ' ἀριθμοῦ λαχείου ἐστάλη ταχυδρομικῶς. — Γ. Μ. Καῦλη. Συνδρομαὶ ἐλήφθησαν. Εὐχαριστοῦμεν πολὺ. Γράφομεν. — Ρ. Ν. Σ. Βραϊλά. Ἐπιστολὴ μετὰ συνδρομῆς ἐλήφθη. Εὐχαριστοῦμεν. Ἀποδείξετε μετ' ἀριθμοῦ λαχείου στέλλεται ταχυδρομικῶς. — Κ. Α. Λιβερόπουλον. Ἐπιστολὴ καὶ συνδρομὴ σας ἐλήφθη. Ἀποδείξετε μετ' ἀριθμοῦ λαχείου σας ἐστάλη ταχυδρομικῶς.